



APOŠTOL

BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

ČTVRTLETNÍK SPOLEČNOSTI KATOLICKÉHO APOŠTOLÁTU 2/2009

Srdce se mi chvěje radostí,
když vidím, jak je Bůh k nám,
ubohým a nevděčným lidem, tak dobrý.
...Lidstvo, proč tak málo myslíš na to,
že Bůh je skutečně mezi námi?

(Deníček 1584)



Drazí přátelé,

osm let před svým zvolením papežem vyřkl tehdy ještě kardinál Joseph Ratzinger, dnes papež Benedikt XVI., slova, která vypovídají o dramatu mnoha lidí žijících v současnosti: „Dnes můžeme dobře pozorovat, jak neradostným se stal svět bez Boha. Velká radost vzniká proto, že existuje velká láska, a to je stěžejní výpověď víry. Ty jsi stále milován.“

Není větší radost nad radost milovat a být milován. A o tom, že existuje velká láska, kterou jsme všichni milováni, nás přesvědčuje Duch svatý. On byl poslán, aby Kristovy učedníky plné strachu a nejistoty posvětil, naplnil mocí a proměnil v opravdové svědky a apoštolů.

Tento Duch svatý je poslán také k nám, aby nás ujistil o velké lásce, kterou jsme byli obdarováni.

Přeji Vám, aby pro Vás bylo toto číslo „Apoštola“ podnětem k znovuobjevení a přijetí moci Ducha svatého a velké lásky, která rodí velkou radost.

P. Wojciech Zubkiewicz SAC

APOŠTOL BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

Časopis zaměřený na šíření úcty k Božímu milosrdenství

Vydává: Vychází čtyřikrát do roka
Společnost katolického apoštolátu – pallotini SAC



Adresa redakce:
Jámy 71, 592 32 Jámy
tel.: 566 502 859, mob.: 774 521 531
e-mail: redakce@apostol.cz

Bankovní spojení: KB, č.ú.: 35-6219210237/0100

Redakce: šéfredaktor P. Mgr. Wojciech Zubkiewicz SAC,
MUDr. Markéta Knobová,
Mgr. Dora Švachová,
Bc. Robert Pecha

Fragmenty z Deníčku sv. Faustyny:
© Zgromadzenie MB Miłosierdzia,
Warszawa, Żytnia 3/9, Polsko

Foto: archiv ABM

Grafické zpracování: Josef Karhan

Cena: Není stanovena. Redakce a tisk se hradí z dobrovolných příspěvků na účet vydavatele (viz bankovní spojení).

Imprimatur: Církevní schválení
– Arcibiskupství pražské č.j. 7908/2005

Za teologický obsah odpovídá P. W. Zubkiewicz SAC
MKČR E 16 339 • ISSN: 1801-5840

Tisk: Tiskárna POLYGRAF, s.r.o.
511 01 Turnov, Modřišice 156

OBSAH

Úvodní slovo – Dominik Duka OP	3
Znáš Ducha svatého?	5
Radost je ovocem Ducha svatého	7
Radost v modlitbě	9
K zamyšlení	12
Rozhovor s Vojtěchem Cikrlem	14
Svědectví	16
Ukázka z knihy	17
Poslání a spiritualita s. Faustyny	18
P. Sopočko ve svědectví s. Faustyny	21
Korunka	23
Svátek Božího milosrdenství	24
Budete mými svědky	27
Na apoštolských cestách	30
Knihy milosrdenství	32
Informace o pouti k BM	33
Informace • Literatura	34
Informace	35



DUCH SVATÝ,
RADOST,
MODLITBA...

Milí čtenáři, drazí přátelé,

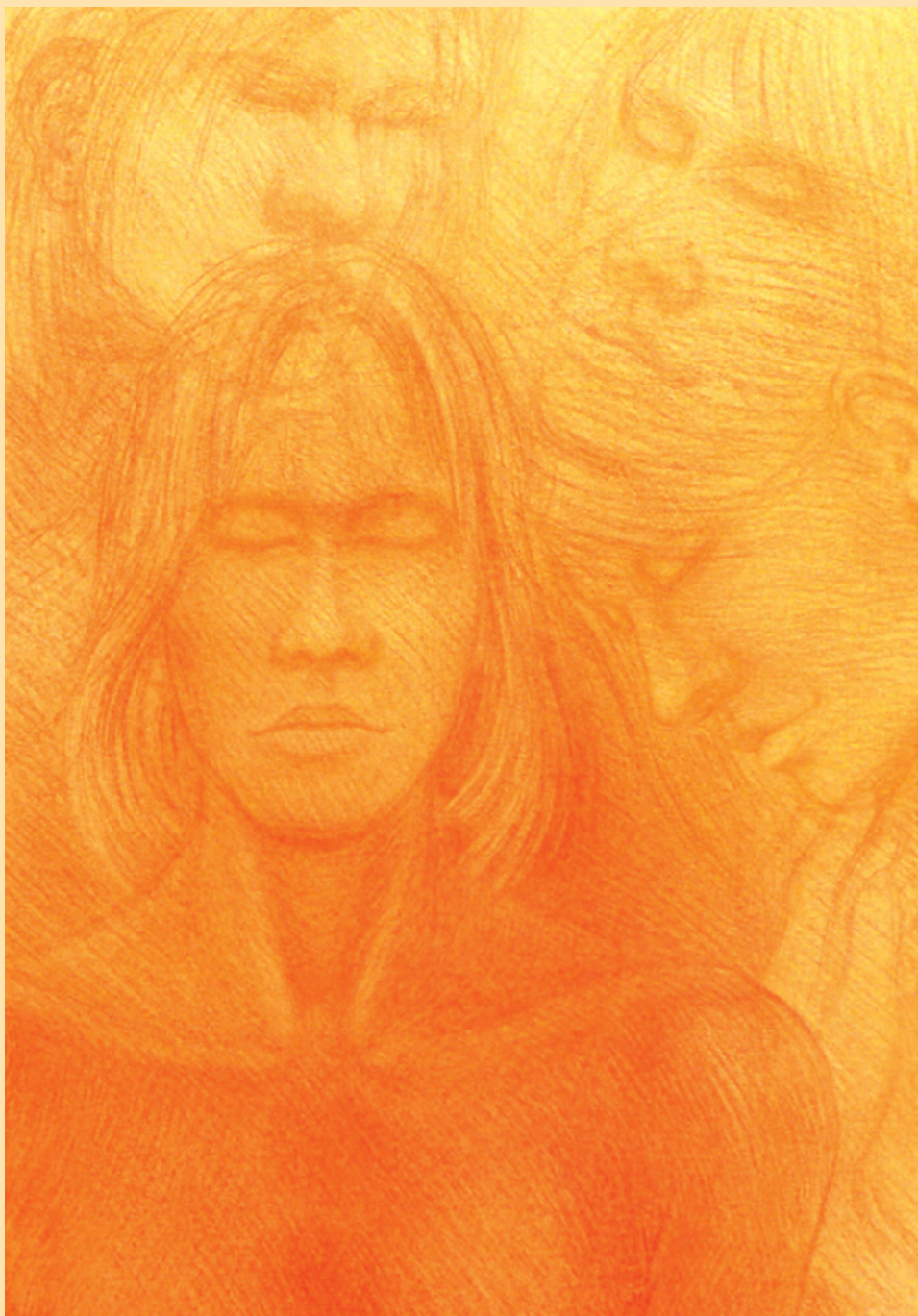
Duch Svatý, radost, modlitba – to jsou témata čísla, které právě otevíráte. Témata, která jsou křesťanství natolik vlastní, že je ani není potřeba nově vysvětlovat. Možná právě pro jejich samozřejmost se nám namnoze stává, že se potýkáme se stereotypem, posmutnělostí, nepozorností naší modlitby.

Avšak proč, když snad každý z Vás někdy zažil skutečně radostnou modlitbu v Duchu svatém? Vybavte si to vzepětí, které ovládlo Vaši bytost! Je to, jako když vystoupíte na vrchol hory s majestátným rozhledem. Z takového okamžiku pak lze dlouho čerpat. A i když nemůžeme být na vrcholu pořád, prožitek z něj nás nese všedními chvílemi. To by nás však nemělo ukolébat k tomu, abychom si momentální povadlost své modlitby omluvili tím, že zrovna není nablízku žádný vrchol. Horal, který o zdolání vrcholu usiluje, k němu také častěji dojde a z vrcholu si může snadněji zvolit správnou cestu k dalším kótám – cestu, která vede po hřebeni, neschází zbytečně do potměných údolí a poskytuje téměř tak dobrý rozhled jako samotný vrchol. Taková by měla být naše modlitba – provázená osobním úsilím a voláním o Boží pomoc na cestě k radostné modlitbě v Duchu svatém: Pane, nauč nás modlit se!

Od katedrály zasvěcené Duchu svatému Vám vyprošuji, aby Vaše každodenní modlitba přinášela radost nejen Vám, ale skrze apoštolát křesťanského života i lidem okolo – těm blízkým i těm, které jen tak potkáte.

Bůh Vám žehnej! Váš
✙ Dominik Duka OP, biskup královéhradecký

Hradec Králové, 7. května 2009



ANGELO SCARANO, Th.D. S.S.L.

ZNÁŠ DUCHA SVATÉHO?

DUCH, DUCHOVNÍ...

Mnoha lidem se při slově duch vybaví něco pohádkového či hororového. Mnoho dalších si myslí, že výraz duch je určen pouze filozofům nebo nábožensky orientovaným lidem. Pro další je tento pojem synonymem přímo pro cosi nereálného.

Na druhé straně jsme ale v souvislosti s vlnou nových náboženství svědky stoupajícího zájmu o vše, co nese „duchovní“ v názvu.

Mezi těmito extrémy leží představa „čehosi“ neviditelného, neurčitého, záhadného – co „někde“ musí být... Ani ta však nemá mnoho společného s křesťanským pojetím.

KDO JE DUCH SVATÝ?

Duch svatý není neurčitá duchovní energie, projev božské moci, ale Boží osoba, stejně jako Otec nebo Syn.

Když sv. Augustin vysvětluje vztahy mezi osobami v této Trojici, říká o Duchu svatém: „Duch svatý je láska mezi Otcem a Synem.“ Duch svatý je zároveň darem, poutem lásky i Láskou – Osobou. Je tím, kdo sjednocuje a vytváří společenství. Tak jako se Bůh neuzavírá ve své lásce sám do sebe, ale touží zahrnout svou láskou každého člověka, tak si nenechává pro sebe ani Ducha svatého: „Všichni jsme byli napojeni jedním Duchem.“ (1Kor 12,13) Vylévá ho na nás, dává nám tento úžasný dar a v něm sám sebe.

CO V NÁS DUCH PŮSOBÍ?

Jeho úkol je stejný jako v Trojici – tvořit společenství lásky, vztah. Při křtu Duch

svatý naplňuje srdce každého křesťana a uvádí ho do intimního vztahu s Bohem. Všechny nás naplňuje tentýž Duch, aby nás proměňoval a i z nás navzájem udělal jedno společenství – církev. Podívejme se na toto dvojí působení Ducha svatého podrobněji.

DUCH SVATÝ V SRDCI VĚŘÍCÍCH

„Duch všechny, v nichž se usídlil a přebývá, proměňuje přímo v nové lidi a dává jim nový život.“ (Cyril Alexandrijský) Někde jen o nějaké vylepšení, ale o zcela nový život.

V čem spočívá tato novost? On je Duch Ježíše Krista, Duch synovství, který i v nás volá k Bohu „Abba, Otče“ (srov. Řím 8,15). Umožňuje nám žít s Bohem ve stejně hlubokém vztahu jako Ježíš. Ujišťuje nás, že nás Bůh přijal za vlastní děti, dává nám zakoušet Boží blízkost a lásku, uschopňuje nás, abychom Bohu uvěřili, stojí na počátku naší víry. A co víc, zapojuje nás do společenství Boží Trojice, dává nám účast na vztazích mezi božskými osobami. Jsme vtaženi do neustálého proudění lásky mezi Otcem a Synem, do jejich vzájemného sebedarování. Skrze dar Ducha Božího se nám dává sám Bůh. Tento podíl na Božím životě je tak hluboký, že dokonce východní křesťanská teologie neváhá mluvit o našem zbožštění.

Písmo mluví o Duchu svatém také jako o Zastánci (Přímlovci), což souvisí s hebrejským slovem „goel“ (tj. ten, který se ujímá vdov a sirotků). Ježíš při svém loučení učedníkům slibuje, že je nenechá osiřelé. Tento příslib naplňuje sesláním

Ducha svatého, který má připomínat Ježíšova slova, povzbuzovat nás, přinášet pokoj, oživovat v nás naději a radostné očekávání Ježíšova definitivního příchodu. Duch svatý je také Duchem pravdy, který zná plány Boží i naše nitro. Jeho úkolem je vést nás po Božích cestách, prozařovat temnoty našich srdcí, napomínat, usvědčovat z hříchu, ukazovat velikost Božího milosrdenství. Duch-Láska rozdmýchává v našich srdcích plamen lásky, proměňuje naše vztahy k druhým lidem: a skrze nás se chce dotýkat ostatních lidí. Necháme-li ho jednat ve svých životech, učiní z nás nástroje Boží lásky.

Spolu s Cyrilem Jeruzalémským můžeme shrnout působení Ducha svatého v srdcích věřících takto: „Přistupuje k nám tiše a mírně, cítíme jeho sladkost a vůni. Přichází jako pravý ochránce; přichází přece zachránit a uzdravit, poučit a napomenout, povzbudit a potěšit, dát duši světlo – nejprve duši toho, kdo jej přijímá, a pak jeho působením i duši jiných.“

DUCH SVATÝ – DUŠE CÍRKVE

„Duch přebývá v církvi, posvěcuje ji, uvádí ji do veškeré pravdy, sjednocuje ji ve společenství a ve službě. K tomu ji vybavuje a řídí různými dary.“ (Srv. Lumen gentium)

Základním rysem působení Ducha svatého v církvi je sjednocovat a vytvářet společenství (stejně jako v Boží Trojici). Používá k tomu nejrůznější prostředky. Vede ji a vyučuje skrze službu nástupců apoštolů, skrze dar prorocství dává v každé době poznat zvláštní Boží záměry, zároveň povolává a uschopňuje k jejich uskutečnění. Díky Duchu svatému jsou svátosti skutečně místem setkání s Bohem a pramenem jeho milosti. Rozmnožují v nás Boží život, posilují církevní společenství.

Duch svatý probouzí církev ze soustředěnosti na ni samotnou. Nepřestává posílat hlasatele evangelia, dává odvahu svědčit o Ježíšově zmrtvýchvstání a o spáse nabízené všem lidem. Dotvrzuje toto svědectví znameními a dodává mu účinnost.

V záměrech Ducha svatého nezůstává nikdo stranou. Každý křesťan má v jeho plánu budování církve a spásy světa své jedinečné místo a úkol. Duch s každým počítá, každého, kdo se mu dá k dispozici, používá, pro každého má zvláštní dar: „Každému je dán zvláštní projev Ducha ke společnému prospěchu.“ (1Kor 12,7)

JAK SE POZNÁ PŮSOBNÍ DUCHA SVATÉHO?

Nejjistější kritérium nám ukazuje sám Ježíš, když říká, že strom se pozná po ovoci, které přináší. A apoštol Pavel dodává: „Ovoce Božího Ducha je láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, tichost a sebeovládání.“ (Gal 5,16-17)

Sám Duch svatý navíc dává některým věřícím dar rozlišování duchů.

JAK SE DUCHU SVATÉMU OTEVŘÍT?

Jedinečným místem a způsobem otevření se působení Ducha svatého v nás a skrze nás je modlitba. Theofan Zatvornik nazývá modlitbu „vdechováním Ducha“ a vysvětluje: „Tělesným dýcháním proniká kyslík do krve a ta jej přenáší do celého těla. Tímto způsobem modlitba vstřebává Ducha svatého a dává mu pronikat do veškeré naší činnosti. Duch je jako oheň, který hoří v srdci. Aby oheň neuhasl, potřebuje vzduch. Modlitba rozdmýchává tento plamen.“

Dejme Duchu svatému prostor ve svém srdci a ve svém životě! Nechme ho jednat!



TOMÁŠ KRAML • „SEN“ • 2002

RADOST JE OVOCEM DUCHA SVATÉHO

Co je to radost? Většina z nás by tento pocit spontánně definovala jako příjemný, občas až euforický stav, který doprovází nebo následuje nějakou pozitivní událost nebo vztah v životě člověka. Ano, cítíme radost z úspěchu ve škole, v zaměstnání, v provozovaném koníčku, cítíme radost z cizích úspěchů (například z vítězství oblíbeného sportovního mužstva), prožíváme radost ze vztahu k jiným lidem, jako je přátelství a snoubenecká nebo rodičovská láska. Ano, důvodů k radosti je naštěstí hodně, ale je i hodně toho, co radost ničí. V životě to už tak chodí, že se radost prolíná se smutkem, úspěch s neúspěchem, štěstí s neštěstím.

Následující nepříjemná událost rychle ničí dřívější radost, překrývá ji smutkem a zklamáním. Navíc i bez následujícího neštěstí a potíží si člověk na to, co ho dříve naplňovalo radostí, rychle zvykne a už ji tak intenzivně neprožívá, ba často touží hned po něčem jiném. Není divu, nelze se po celý život stejně intenzivně radovat z dobře udělané maturitní zkoušky jako v den obdržení vysvědčení. Stejně tak sportovec, který právě ukončil závod,

dokonce jako vítěz, hned začíná toužit po lepším výsledku, času, vzdálenosti, které může dosáhnout v dalším zápolení.

Ano, je tomu tak – radost je prchavá. Zajímavé je, že trvanlivější a odolnější vůči změnám je radost, která pramení z mezilidských vztahů. Zdá se mi, že radost pramenící z dlouhodobého přátelství, lásky, kamarádství je jakási „klidnější“, ne tak euforická a zároveň jistější, není vystavena tak rychlým změnám



rého, laskavého Otce. Proto jedním ze základních projevů opravdové křesťanské radosti je radost z pozorování stvořených věcí, protože toto pozorování upozorňuje věřícího člověka na výše uvedené Boží atributy. V Knize žalmů najdeme četné výroky vyjadřující právě tuto radost. Asi nejhezčím příkladem je žalm 104, který je velkým chvalozpěvem obdivujícím Boží dílo a vyjadřujícím radost člověka. Podobné myšlenky obsahují žalmy 95 a 96 a žalm 92 je doplňuje názorem, že každý soudný člověk bude naplněn radostí, když pozoruje Boží skutky (srov. 92,5nn).

Jedná se tedy o mnohem víc než jen o estetický zážitek při obdivování malebné krajiny anebo hezkých exotických zvířat. Svou náboženskou dimenzi, křesťanský charakter, získává tato radost teprve, když je spojená s myšlenkou na Stvořitele, který se skrze svá díla zjevuje člo-

věku, aby ho přivedl k poznání Boha, ke vztahu k němu. Uvedení radosti z pozorování hezkého a uspořádaného světa do souvislosti s jeho Stvořitelem je dílem samotného Boha, přesněji řečeno dílem Ducha svatého. On je přece v Písmu svatém nazýván Paraklét, Utěšitel, Duch pravdy nebo Přímluvce. Kristus slíbil jeho příchod jakožto toho, kdo pomůže správně pochopit jeho učení, přinese nepomíjející radost, protože uvede učedníky do veškeré pravdy (srov. Jan 16,7-14).

A pravda o Bohu, člověku a světu je velmi radostná! Navzdory všem tragickým událostem, různým jevům ve společnosti, které nás naplňují strachem a děsem, vyznívá zvěst Evangelia tak, že jsme milované Boží děti, že jsme povoláni k dobru, k věčnému životu, ke společen-

ství svatých. Je to zvěst o tom, že Ježíš Kristus zvítězil nad smrtí a hříchem. Křesťanská víra často nemění nic ve světě, vše zůstává tak, jak bylo, ale mění se pohled, perspektiva, ze které se člověk na svět dívá. Negativní jevy a události nejsou z pohledu víry tak triumfující, konečné, neměnné, protože víra ukazuje Boha jako toho, kdo je silnější než to všechno zlé a dává lidem, kteří ho milují, podíl na jeho vítězství. Ten, kdo bere vážně slova patnácté a šestnácté kapitoly Janova Evangelia, nemůže být smutný a zoufalý! Je tolik dokladů, že se křesťané radovali i při pronásledování a útlaču. Ta svědectví najdeme nejen v Písmu (zejména Skutky 5,41 a 6,8-7,60; 1Sol 1,6n; 1Petr 4,13; Jakub 1,2; 2Kor 6,10 a 7,4 apod.), ale i v životopisech pozdějších svatých. Ano, opravdová křesťanská radost se asi zřídka kdy vyjadřuje smíchem a veselým jástem. Její projevem je spíše vnitřní klid a rovnováha za všech okolností života.

ství svatých. Je to zvěst o tom, že Ježíš Kristus zvítězil nad smrtí a hříchem. Křesťanská víra často nemění nic ve světě, vše zůstává tak, jak bylo, ale mění se pohled, perspektiva, ze které se člověk na svět dívá. Negativní jevy a události nejsou z pohledu víry tak triumfující, konečné, neměnné, protože víra ukazuje Boha jako toho, kdo je silnější než to všechno zlé a dává lidem, kteří ho milují, podíl na jeho vítězství. Ten, kdo bere vážně slova patnácté a šestnácté kapitoly Janova Evangelia, nemůže být smutný a zoufalý! Je tolik dokladů, že se křesťané radovali i při pronásledování a útlaču. Ta svědectví najdeme nejen v Písmu (zejména Skutky 5,41 a 6,8-7,60; 1Sol 1,6n; 1Petr 4,13; Jakub 1,2; 2Kor 6,10 a 7,4 apod.), ale i v životopisech pozdějších svatých. Ano, opravdová křesťanská radost se asi zřídka kdy vyjadřuje smíchem a veselým jástem. Její projevem je spíše vnitřní klid a rovnováha za všech okolností života.

RADOST V MODLITBĚ

Někteří lidé tvrdí, že jako křesťané bychom měli být radostnými osobami, plnými pohody, vyzařujícími navenek spokojenost. Jiní namítají, že takové věci si nelze přikázat, že nelze být radostnými „na povel“ a že jsou chvíle, kdy má právo být smutný a „bolavý“ i každý věřící křesťan. Jak tomu je? Kdo má pravdu?

Odpověď nemůže být, pochopitelně, ani jedna z takto extrémně formulovaných alternativ. Jistěže i život křesťana bývá poznamenán bolestnými, smutek vzbuzujícími událostmi, proto jsou chvíle, kdy bude truchlit, prožívat těžké okamžiky, sahat si

Svatý Pavel proto píše, že radost je ovocem Ducha svatého (Gal 5,22), který nás stále znovu a znovu vnitřními vnuknutími ujišťuje o Boží lásce, přítomnosti a působení v našem životě. Když je v Janovu Evangelii líčena poslední doba Kristova života, je ve vyprávění zdůrazněno, že se radoval v Duchu svatém (kapitoly 14 až 16), a to navzdory mukám a smrti, které ho čekaly. Ano, Kristus se radoval, že se brzy splní to, kvůli čemu přišel na svět – spasení lidí. Věděl, že velké dílo se hned naplní, že bude dovršeno, že se splní Boží vůle, věděl, že je spojen se svým nebeským Otcem poutem nezničitelné lásky. Pravdivá křesťanská radost musí zrcadlit tuto Kristovu radost. Přece i my jsme ujištěni samotným Bohem o jeho lásce a věrnosti vůči nám, tak proč být smutný a zarmoucený? Přece jak nás poučuje sv. Pavel: „Je-li Bůh s námi, kdo proti nám?“ (Řím 8,31)

P. ThDr. Bogdan Pelc

na dno svých možností. Na stranu druhou by bylo zvláštní, kdyby se v něm vůbec neobjevil odlesk oné radosti, která plyne z evangelia, ba kdyby tato radost nezpůsobovala, že i navzdory těžkým zkouškám (a často přímo uprostřed nich!) tryská do jeho života nepochopitelná radost či přinejmenším záblesk naděje.

RADOSTNÁ VELIKONOČNÍ ZVĚST

Zvláště nyní, v době velikonoční, bychom si měli připomínat radost, která provází náš život, a vědomě z ní žít. Při mešní bohoslužbě zaznívá ve všech velikonočních prefacích přesvědčení: „Skrze něho (tj. Krista) vstoupila do světa tvá (tj. Boží, Otcova) radost.“ A když zpíváme nebo recitujeme mariánskou antifonu „Raduj se,



TOMÁŠ KRAMPL • Z CYKLU PÍSEŇ PÍSNÍ „NEJISTOTA“ • 2007

Královno nebeská“ (*Regina coeli, laetare*), v závěrečné modlitbě oslovujeme Boha Otce s vědomím, že „vzkříšením svého Syna, našeho Pána, Ježíše Krista, naplnil svět radostí“, a prosíme ho: „Na přímluvu jeho rodičky, Panny Marie, dej, ať dosáhneme radostí života věčného.“

Ježíšovou smrtí a jeho vzkříšením je tedy už i tento svět proniknut Boží radostí, byť tato radost v něm není nikterak hmatatelná a zjevná. Zato je pro nás zárukou a počátkem definitivní blažené radosti svatých v nebi, při které budeme mít podíl na věčné radosti Boží.

JEDEN Z PLODŮ DUCHA

Tato radost, tajemně přítomná a působící ve světě, byla podle čtvrtého evangelisty předpovídána samotným Ježíšem (srov. např. Jan 15,11; 16,22.24), který ji dává do souvislosti jednak se svým zmrtvýchvstáním, jednak s působením Ducha svatého.

S tím souhlasí i svědectví svatého Pavla, který mezi ovoce Ducha započítává rovněž „radost“ (srov. Gal 5,22), a proto také vybízí své duchovní děti k radosti: „Radujte se v Pánu. Psát vám stále totéž mi není zatěžko a vám to bude oporou.“ (Flp 3,1; srov. také 2,18; 4,4)

Duch svatý, jako skutečný *Paraklétos* („Utěšitel“), je podněcovatelem naší radosti, kterou v nás nejenže posiluje a rozvíjí, ale dává jí rovněž vzniknout, neboť je to působením jeho moci, kterou byl ukřižovaný Kristus vzkříšen.

MODLITBA - PRAMEN VELIKONOČNÍ RADOSTI

A tak se tedy radost z Kristova vzkříšení (srov. Jan 20,20b) stává součástí naší existence a stále ji provází, a to také tehdy, když si jí nejsme příliš vědomi.

Právě působení Ducha svatého, zvláště v modlitbě, nás může znovu vracet k tomuto prameni trvalé radosti, z něhož můžeme stále pít a zahánět tak svou žízeň.

Není náhodou, že svatá Terezie z Avily, velká učitelka vnitřní modlitby, patřila k velmi radostným osobám a říkala: „Bůh mě chraň před zachmuřenými světy!“ A její první rada začátečníkům v duchovním životě zní: „Ať se v začátcích snaží kráčet s radostí a svobodou.“ (*Kniha života* 13,1) Ačkoli byla od přirozenosti veselého povahy (srov. tamtéž 2,8), skutečným pramenem její hluboké radosti se stala až praxe vnitřní modlitby (srov. tamtéž 12,2; *Cesta dokonalosti* 26,4).

RADOST (I) UPROSTŘED UTRPENÍ

Znamená to snad, že máme jako křesťané před zrcadlem nacvičovat úsměvy, kterými chceme ostatním lidem svědčit o této velikonoční radosti? Jistěže ne! Budeme mnohdy prožívat i těžké chvíle, budeme plakat jako náš Mistr nad smrtí přátel (srov. Jan 11,35)... A přece: budeme-li se v modlitbě otevírat působení Ducha Utěšitele, který nám bude připomínat onu radost ze vzkříšeného Pána, která již vstoupila do tohoto světa a tajemně v něm působí, stále víc budeme uschopňováni k tomu, abychom prožívali hlubokou, někdy zjevnou, jindy poměrně skrytou radost i uprostřed utrpení, aniž bychom přitom ztratili cokoli ze své lidské přirozenosti, včetně schopnosti být zarmoucení a sklíčení smutkem.

Evangelní, velikonoční radost není totiž snad jen duševním stavem věřícího, nýbrž hlubokým vědomím, že je z čeho se radovat a veselit a že naším největším důvodem k radosti je, že i Bůh se raduje (srov. Lk 15,7.10.24b).

Pavel Vojtěch Kohut OCD ■



FOTO: WOJCIECH ZUBKOWICZ

„Když chybělo víno, Ježíšova matka řekla: „Nemají už víno.“ Citlivost Panny Marie je neobvyklá. Maria byla pozvaná, ale nechová se jako host, to znamená jako někdo, o koho se starají hospodáři. To ona se stará o ně a o jejich hosty, aby jim nic nechybělo. Ve chvíli, kdy Panna Maria přijímá pozvání, začíná se starat o ty, kteří ji pozvali. „Nemají už víno.“ Pro Pannu Marii je důležité to, že „nemají“. Panna Maria vidí, že něco – a co – chybí v domě těch, ke kterým byla pozvána. Cítí jejich situaci, zneklidnění, problém. Tento nedostatek, který vidí v člověku (a hospodáři se určitě velice snažili to skrýt, aby se jim ostatní neposmívali), ji dojmá tak velice, že o tom ihned říká svému Synu: „Nemají...“

Víno je symbolem radosti, slavení, života, blahobytu. Panna Maria vidí nedostatek v srdci člověka: nemají v sobě život, nemají v sobě radost, neumí se těšit, už nejsou schopni oslavovat život, jsou zmatení. Tento nedostatek Pannu Marii bolí, pohne jejím srdcem. Ona je Matka vní-

mající, je uprostřed lidské bídy a lidských nedostatků, je mezi těmi, kteří v sobě nosí problém a neumí si s ním poradit. Nic, co se týká člověka, jí není lhostejné.

„Nemají už víno.“ Před svým Synem mluví nahlas o lidském nedostatku a zmatení. O nic ho neprosí, jen oznamuje, jaká je situace člověka, mluví o tom, co vidí a co ji dojmá. Mluví o nedostatku. Přináší svému Synu tento nedostatek, lidský neklid, problém, těžkou situaci. A téměř ve stejném okamžiku říká služebníkům: „Udělejte, co vám řekne.“ Všechno, cokoliv vám řekne.

Úkolem člověka, který trpí nedostatkem, je naslouchat a plnit Slovo, angažovat se ve Slovo, které říká Ježíš, angažovat se s důvěrou. Panna Maria nasměrovává člověka ke Kristu. Člověk se nemá soustředit na svůj nedostatek, ale na Ježíše, na jeho Slovo a na angažování se v plnění jeho Slova. „Udělejte všechno, cokoliv vám řekne.“ „Udělejte“ – to slovo vyjadřuje jistotu Panny Marie v intervenci jejího Syna.

„Ježíš řekl služebníkům: Naplňte džbány vodou.“ Ježíš zve člověka ke spolupráci. „Naplňte“ – nebyl to až tak jednoduchý úkol. Jak nám říká sv. Jan, Ježíš řekl, aby naplnili všechny džbány, a bylo jejich šest a každý z nich na dvě nebo tři míry. Jedna míra je kolem 40 litrů, to znamená, že jeden džbán mohl mít objem kolem 80 až 120 litrů. Můžeme tedy říct, že služebníci měli dohromady přinést kolem 720 litrů vody! Zkusme si představit námahu, s jakou přináší vodu a naplňují jí nádoby. Zkusme si také představit, co si tehdy mohli myslet: jejich pocit nesmyslnosti. (Proč jim tento Učitel přikázal, aby přinesli vodu, když chybí víno, a ne voda?) Zkusme vidět jejich nedůvěru a neklid: má to vůbec nějaký smysl? Není to zbytečná práce? Podívejme se také na všechny jejich pochybnosti, které se objevují v jejich srdcích, na chvíle nedůvěry a strachu, jestli tohle všechno má vůbec nějaký smysl, na všechny otázky o hodnotě a smyslu této námahy. Až poté, co dosáhli meze své námahy („až po okraj“), s úžasem zjistili, že se dokonal zázrak!

Ukázalo se, že spolupráce člověka s Ježíšem, námaha člověka spojená s Božím působením, přináší neobyčejné plody.

Nevíme, jak dlouho trvalo, než naplnili nádoby vodou. Ježíš také neřekl, kolik litrů vody bude třeba, jen řekl: „Naplňte.“ Mohli třeba naplnit jen do poloviny, ale oni naplnili až po okraje, to znamená, dali maximálně všechno, co jen mohli dát. Byli ve své námaze „štědrí“, horliví. Služebníci udělali všechno, co bylo z jejich strany možné. A Ježíš proměnil jejich „všechno“, proměnil všechno, co přinesli. Každá kapka jejich námahy přinesla ovoce. Aby se dokonal zázrak proměny, musí člověk udělat všechno, co jen může. Tyto meze možností jsou pro každého člověka jiné.

Nejdůležitější je to, aby námaha a práce byly „po okraj“. Služebníci naplnili nádoby až po okraj. A Ježíš na „všechno“ člověka odpovídá také „vším“. Proměňuje ve víno všechnu připravenou vodu. Námaha služebníků nebyla marná. Každý litr vody byl proměněn ve víno. Můžeme si představit, jak moc toho vína bylo – 700 litrů!, tedy mnohem více, než bylo třeba. Plody spolupráce člověka s Bohem jsou úžasné! Bůh vždy dává nadbytek, dává „až po okraj“, pokud jen člověk je štědrý ve své práci.

Ježíš nesignalizuje okamžik proměny. Také služebníci nevědí a nevidí, kdy se voda proměňuje ve víno. Tato proměna se dokonává neviditelně, nikdo neví kdy, beze svědků, s neobvyklou diskretností. Jedno je jasné: služebníci nosí vodu a na stolech už stojí víno, a to velice dobré víno (pochválil jej přece správce hostiny).

Není tedy třeba čekat na zázrak proměny. Naším úkolem je nosit vodu, podstoupit námahu. Božím tajemstvím je to, jakým způsobem se tato proměna uskuteční a kdy se to stane. Správce hostiny ochutnal vodu, která se stala vínem, a s překvapením zjistil, že bylo velice dobré. Proměna se dokonala neviditelně.

Nezkoušejme zrychlovat proměnu nebo ji vynucovat, ale dělejme to, čeho jsme v současné chvíli schopni, a přesvědčíme se, že se voda naší námahy stane vínem – silou k životu, k radosti, ke slavení života. Ježíš dává ovoce proporcionálně k námaze člověka: kolik vody, tolik vína. Proměna je často neviditelná pro toho, kdo je skrze Ježíše proměňován. Často to zjistí až jiní, kterých se týká ovoce naší proměny. Je to jako v tomto Evangelii: služebníci nosili vodu, ale teprve správce hostiny zjistil, že ochutnává víno a že to víno je dobré.

P. Jozef Pierzchalski SAC ■

BŮH DÁVÁ I NEJVĚTŠÍM HŘÍŠNÍKŮM ŠANCI K NÁVRATU

ROZHOVOR S OTCEM BISKUPEM VOJTĚCHEM CIKRLEM

❖ Otče biskupe, slyšel jsem takové přirovnání, že smutní křesťané jsou jako barevná televize, která ukazuje jen černobíle. Zdá se, že všechno, co je potřeba k tomu, aby vytvořila barevný obraz, má v sobě, ale funguje tak, jako by někdo „stáhl sytost barev“. Odkud pramení křesťanská radost a co podle vás nejvíce „stahuje sytost barev“ ze života dnešních křesťanů?

Skoro se mi chce říct, že to není ztráta barev, ale ztráta obrazu. I černobílý obraz má svou krásu. Spíše by se mi chtělo opakovat známé: Smutný křesťan – žádný křesťan. Pokud totiž křesťanská radost nepramení ze života s Kristem, ale je ovlivněna jen vnějšími věcmi, jako je například úspěch, potom se toho snažíme všemi prostředky dosáhnout a jsme nešťastní, že se nám to nedaří. Pokud je ale tím zdrojem radosti život s Kristem, pak má tato radost vnitřní zdroj, který dává možnost prožít život v celé své šíři. To, co stahuje sytost barev, je skutečnost, že náš život není autentický. Své křesťanství a často i profánní život žijeme na půl, někdy jen na čtvrt plynu.

❖ Ve svém listu k zahájení roku sv. Pavla, který nyní končí, jste, otče biskupe, napsal: „Co je vlastně na svatém Pavlovi z Tarzu dodnes tak aktu-

ální? To, že žije s Kristem, mu umožňuje plně žít ve společnosti, která má jiné bohy. Blízkost Ježíše Krista mu umožňuje prožívat hlubokou vnitřní radost uprostřed zkoušek života.“ Co znamená žít s Kristem?

Pozvat jej do vlastního života, do uvážování, postojů, rozhodování, chtění, což vyjadřuje sv. Pavel slovy: „Už nežiji já, ale žije ve mně Kristus.“ Právě to umožňuje procházet velkými radostmi i velkými bolestmi života jako dobrodružstvím. Navíc strhuje k následování druhé lidi, učí je být citlivými k slabým a hledajícím a stát se – zase slovy sv. Pavla – pro všechny vším.

❖ Svatý Pavel říká, že radost je ovocem Ducha svatého (Ga 5,22) a ve svých listech několikrát vyzývá k radosti. V listě Římanům píše: „V naději se radujte“ (Ř 12,12), Filipany povzbuzuje: „Radujte se v Pánu“ (F 4,4) a věřícím v Tesalonii vzkazuje: „Stále se radujte“ (1Te 5,16). Proč je radost tak důležitá?

Právě radost z Boha jako nic jiného umožňuje prožívat život, který je opakem živoření, a svědčí o tom, že věřící žije z Ducha svatého, protože vidí jinými očima a vnímá jiným srdcem než svět.

❖ Co je pro vás jako pro biskupa největší radostí?

To, že mě Pán povolal ke své službě. A že vidím, že on tuto službu využívá.

❖ Díky vaší laskavosti jsme od letošního roku spojili vydávání „Apoštola“ s kostelem ve Slavkovicích – prvním kostelem v republice zasvěceným Božímu milosrdenství a sv. sestře Faustyně. Tento kostel jste, otče biskupe, posvětil před rokem a již nyní víme, že se stal místem modlitby nejen pro místní věřící, ale také pro poutníky, kteří tam jezdí. Rád bych vás poprosil o požehnání a krátké slovo povzbuzení pro všechny, kteří ve Slavkovicích chtějí vyprávět Pánu o svém životě...

Možná je pro nás mnohdy nepochopitelné, že Bůh dává i největším a mnohonásobným hříšníkům šanci k návratu. Ve shonu to ani nejsme schopni pochopit, a tak svá provinění skrýváme, což přináší své důsledky. Kostel Božího milosrdenství a sestry Faustyny umožňuje poutníkům překročit práh ostychu a skrze svátost smíření se osvobodit z pout hříchu a vstoupit do radostného prostoru Boží blízkosti. Modlím se a žehnám všem, kteří se k tomuto kroku chystají, i těm, které k tomu využívá Bůh jako své nástroje.

Děkuji za rozhovor, W. Z. ■



O ČERVENÉ KARKULCE

Rád vzpomínám na jednu příhodu, říkejme jí třeba O červené Karkulce...

Ve farnosti prožívali radostnou událost s dětmi, které poprvé přistoupily ke svatému přijímání. Po slavnosti se všichni ve sváteční náladě rozcházeli domů, jen malá Maruška pořád klečela v kostele. Rodiče a příbuzní už byli nervózní, protože se ještě chtěli na památku vyfotit.

„Co jsi tam, prosím tě, tak dlouho dělala?“ ptali se, když konečně vyšla ven.

Maruška se nechápavě dívala: „Vykládala jsem Pánu Ježíši pohádku O červené Karkulce.“

Je to jedno z nejkrásnějších svědectví, které jsem slyšel. To děvčátko povíдалo Bohu o tom, čím v hloubi duše žilo. Pustilo ho do svého nitra, do svého nejněvnitřnějšího světa.

Bůh čeká na naše pozvání. Na náš čas, na naši důvěru, na naše přátelství.

Nebojme se mu vyprávět svou pohádku O červené Karkulce...

Otec biskup Vojtěch Cikrle

DUCH SVATÝ JAKO PŘÍMLUVCE (JAN 14–16)

V Janově Evangelii přislíbil Ježíš na třech místech svým učedníkům Ducha svatého jako Přímluvce. Řecké slovo „parakletos“ označuje vypořádaného, „advokáta“, který stojí u soudu při svém klientovi a obhajuje ho. Přímluvcem je ale také ten, kdo utěšuje a dodává odvalu. Ježíš slibuje učedníkům přímluvce, který u nich zůstane navždy (srov. Jan 14,16n). Nazývá ho Duchem pravdy. Jeho úkolem je všemu je naučit a připomínat jim všechna Ježíšova slova (Jan 15,26). Má stát při učednících, když budou postaveni před soud. Vnukne jim správná slova. Tak to zaslíbil Ježíš již podle Matoušova evangelia: „Mluví ve vás Duch vašeho Otce.“ (Mt 10,20) Duch svatý je advokátem a zároveň i žalobcem. Usvědčí svět a odhalí, „v čem je hřích, spravedlnost a soud“ (Jan 16,8). Nejdůležitější úlohou přímluvce je však uvádět učedníky do veškeré pravdy (Jan 16,13). Neřekne učedníkům nic nového, ale odhalí pravý význam Ježíšových slov. „On mě oslaví, neboť vám bude zvěstovat, co přijme ode mě.“ (Jan 16,14)

Pro obce, kterým věnoval Jan své evangelium, znamenal obraz Přímluvce velmi mnoho. Pomohl jim obstát v nepřátelské atmosféře římské náboženské politiky. Jaký význam může mít ale tento obraz dnes pro nás? Pro mě je důležité vědět, že nejsem se svou vírou sám. Nestojím sám proti světu, který se víře uzavírá. I když si někdy připadám, že jako mnich jsem reliktem dřívějších časů, přece jen jsem v hloubi přesvědčen, že duchovní cesta je základní cestou k životu. Na mé cestě při mně stojí Duch svatý: dává mi jistotu, že je má cesta správná. Účastníci mých kurzů mi někdy vyprávějí, že si se svou vírou ve světě často připadají jako ztracení. Na jejich pracovišti se na církve jen nadává a křesťanské představy jsou terčem vtipů. Pak se často cítí osamoceni jako na ztraceném místě.

Obraz Přímluvce mi pomáhá při všem pochybování důvěřovat tomu, co mi říká mé srdce, protože v mém srdci promlouvá Duch svatý. Stojí při mně, stojí za mnou. Posiluje má záda. Mohu a smím přemýšlet jinak než lidé

okolo mě. Smím jinak mluvit a jinak žít. S Duchem svatým v zádech se cítím autentický a volný. Duch svatý nás chce uvést do veškeré pravdy. Odhaluje závoj, který vše zahaluje. Dost často tápeme v temnotě. Mluvíme o skutečnosti, ale nakonec jde jen o naše představy, které jsme si o skutečnosti udělali. Nadzdvihne-li Duch svatý závoj, můžeme poznat celou pravdu. Prohlédneme. Hledíme na základ. Najednou je všechno jasné. Teprve skrze Ducha svatého lze chápat Ježíšova slova tak, že se týkají mé konkrétní situace, že se pro mne stanou slovy života, která mne povedou k životu.

Někdy stojím před biblickými slovy – a nechápu je. Zůstávají mi cizí, zdají se nevhodná, často mě i rozčilují. Pak se modlím k Duchu svatému, aby mi vysvětlil, jak se mne tato slova týkají, co mi chtějí říci. Někdy pak smím prožít milost, že nejen pochopím jejich smysl, ale že se skutečně stanou nositelem života a lásky, že mne uvedou do Božího tajemství.

Kráčej dnes svým dnem s obrazem Přímluvce! Představ si, že když musíš přestat nějaký konflikt, když tě druzí volají k odpovědnosti, když máš před sebou nějaký těžký úkol, když se cítíš se svým náboženským postojem osamocený, nejsi odkázán jen sám na sebe! Duch svatý stojí při tobě. Stojí vedle tebe, hledí na tebe a vnuká ti myšlenky a slova, která ti pomohou dál.

Fragment knihy Anselma Grüna
„Tajemství velikonoční radosti“
(Karmelitánské nakladatelství).

Knihu si můžete objednat na adrese: Karmelitánské nakladatelství s.r.o., Kostelní Vydří
č. 58, Dačice 380 01, tel.: 384 420 295,
fax: 384 420 295, e-mail: zasilky@kna.cz,
www.ikarmel.cz



POSLÁNÍ A SPIRITUALITA SESTRY FAUSTYNY

RADOST
ZE ŽIVOTA
S KRISTEM

Víra v Boží milosrdenství probouzela v srdcích lidí Starého Zákona radost, kterou vyjadřovali mimo jiné slovy žalmů: „Chválu vzdejte Hospodinu, protože je dobrý, jeho milosrdenství je věčné.“ (Ž 106,1, Ž 107,1) „Chvalte Hospodina, všechny národy, všichni lidé, chvalte ho zpěvem, neboť se nad námi mohutně klene jeho milosrdenství. Hospodinova věrnost je věčná! Aleluja.“ (Ž 118, 1). Vypravovali přitom také o všech věcech, které jim Bůh učinil (srov. Ž 136). Ve všem cítili Boží blízkost, milovali jej a zároveň před ním cítili bázeň. Bůh byl pro ně jako orel, který „bdí nad svým hnízdem a nad svými mláďaty se vznáší, svá křídla rozprostírá, své mládě bere a na své peruti je nosí“ (srov. Dt 32,1), jako ženich a matka (srov. Iz 62,5 a Iz 66,13).

Nový Zákon je radostnou zvěstí o nové tváři Božího milosrdenství zjevené v Synu Božím, Ježíši Kristu, který se pro nás a pro naši spásu stal člověkem. Evangelium lásky a Božího milosrdenství vůči člověku, Evangelium lidské důstojnosti a Evangelium života jsou jedním a nerozdílným Evangeliem (srov. Evangelium Vitae, 2). Milosrdenství je tady pro všechny, pro chudé v duchu, smutné, potěšující, hladovějící po spravedlnosti, milosrdné, čistého srdce, činící pokoj, pronásledované (srov. Mt 5, 3-11). Nikdo

není mimo dosah Božího milosrdenství. Všichni jsou v oblasti jeho záření. Jak se tedy netěšit a necelebit Boha, přes všechno zlo, do kterého je člověk zamotaný a ponořený. Rozuměli tomu apoštolové, kteří tak důvěřovali Bohu, že byli schopni odevzdat svůj život pro toto Evangelium.

Křesťané v dalších staletích pamatovali na slova „Buďte milosrdní, jako je milosrdný váš Otec.“ (Lk 6,36). Více ale viděli vlastní bídu a hřích, než Boží milosrdenství. V jejich očích se Boží milosrdenství proměnilo v soucit – stav, ze kterého se každý člověk snaží dostat. Někteří dokonce prosili Boha o milosrdenství proto, aby ho už nemuseli více potřebovat. To, co se na začátku jevílo jako krásné a zdůrazňovalo lidskou důstojnost, se pak stávalo jakoby smutnou, zotročující povinností a nutností.

Většina komentátorů, kteří se zabývali Deníčkem sestry Faustyny, zdůrazňovalo problémy, které měla v šíření úcty k Božímu milosrdenství. Přitom málo místa je věnováno radosti, která pramenila z osobního, bezprostředního vztahu s Kristem.

Každý, kdo opravdu miluje Krista, miluje ho v tajemství jeho umučení, jeho ukřižované lásky.

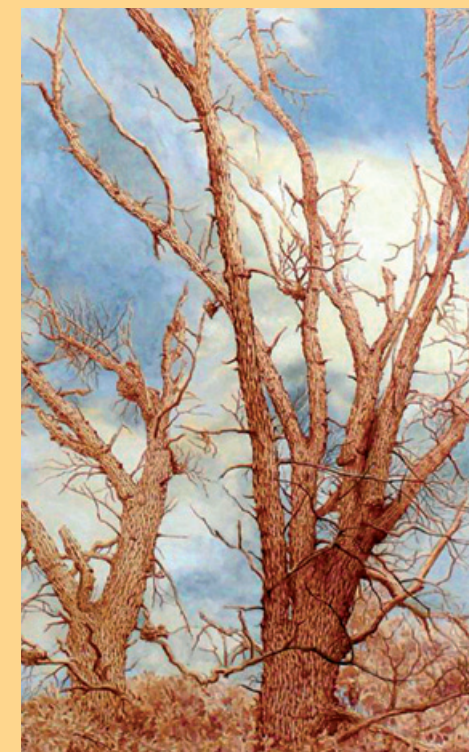
„Rozhodl jsem se totiž, že mezi vámi nebudu znát nic než Ježíše Krista, a to Krista ukřižovaného.“ (1Kor 2,2).

Není větší radost pro lidi milující Krista, než být společně s ním sjednoceni v tajemství kříže, aby pak společně s ním měli podíl na tajemství zmrtvýchvstání. Svátá Faustyna, milována Kristem, nosila v sobě poklady radosti, i když ne vždy je ostatní byli schopni vidět.

Problémy, které měla sestra Faustyna, se týkaly více zevnějšku než vnitřního života. Získala jistotu, že zjevení, která má, pocházejí od Boha. Ovšem přesvědčit o tom ostatní nebylo jednoduché. Neměli bychom se tomu divit. Každý, kdo se odvolává na soukromá zjevení, zažívá na začátku nedůvěru, je podezřelý z halucinací. Takové pochybnosti měl na začátku i páter Sopočko, zpovědník sestry Faustyny, který ji také proto poslal na zdravotní vyšetření. Až potom, když výsledky byly dobré, se páter Sopočko přesvědčil, že je třeba vážně naslouchat tomu, co sestra Faustyna říká.

Od chvíle, kdy se začal angažovat v šíření úcty k Božímu milosrdenství, se dostal do protivenství, překážek, pomluv a dokonce i oficiálních zákazů. Toto všechno ale nedokázalo jemu a sestře Faustyně vzít radost pramenící z osobního vztahu s Kristem. Pro sestru Faustynu byla přítomnost Krista mystickým zážitkem. Během takových chvil zažívá člověk také duchovní bolesti a utrpení, od kterých se ale nechce osvobodit. Toto utrpení pochází od Krista, který umožňuje člověku, aby zakusil utrpení jeho umučení a kříže. Takový podíl na kříži Ježíše Krista je pro člověka bolestný, ale zároveň spasitelný. Podle toho reagovali mimo jiné sv. František z Assisi i sv. otec Pio. Jejich radost nebyla povrchní, nespočívá s vnějšími příjemnostmi. Byla to radost jakoby tryskající z probodeného srdce Ježíšova.

V autobiografických textech pátera Sopočka můžeme najít kritická slova a dokonce i stěžování na nesprávný postoj okolí k jeho poslání. To vycházelo ze srdce člověka trpícího nepochopením od ostatních. Nikdy ale v těchto jeho slovech nenajdeme pochybnosti. Páter So-



TOMÁŠ KRAMPĚL • „DUBY“ • 2002

počko zůstal až do konce člověkem pro rocké víry, která od Boha pochází a k Bohu vede. Často vyprávěl o budoucnosti, kdy zmizí všechny překážky a Boží milosrdenství poteče jako řeka do všech oblastí církve.

Beatifikace pátera Sopočka je svatozáří obklopující jeho hlavu, je odleskem Božího milosrdenství, které se spojuje s odleskem chvály odrážející se v životě a osobě sestry Faustyny. Je možné netěšit se z toho? Existují „smutní obyvatelé nebe“?

„Nejste již tedy cizinci a přistěhovalci, máte právo Božího lidu a patříte k Boží rodině. Jste stavbou, jejímž základem jsou apoštolové a proroci a úhelným kamenem sám Kristus Ježíš.“ (Ef 2, 19-20)

Arcibiskup Edward Ozorowski ■



P. SOPOČKO VE SVĚDECTVÍ SESTRY FAUSTYNY

1. ČÁST

V den blahořečení sestry Faustyny, 18. dubna 1993, svatý otec Jan Pavel II. řekl: „Velebíme Boha za veliké dílo, které vykonal v její duši. Velebíme ho a děkujeme mu za veliké dílo, které vykonal a stále koná v lidských duších, které díky poselství o Božím milosrdenství nacházejí nekonečné hlubiny Božího milosrdenství.“ Do tohoto díla patří také P. Michal Sopočko, zpovědník sestry Faustyny, realizátor díla Božího milosrdenství. V „Deníčku“ můžeme najít slova Pána Ježíše o něm: „Vybral jsem si ho sám dříve, než jsi mě o to prosila, neboť má záležitost to vyžaduje.“ (Den. 362)

P. Michal Sopočko se narodil 1. listopadu 1888 v Novosadech. V roce 1914 přijal kněžské svěcení a poté byl farním vikářem v Taboryszkach a vojenským kaplanem polské armády ve Vilně. V roce 1934 obdržel titul habilitovaného doktora. Přednášel na teologickém odboru university Stefana Batoreho ve Vilně a od roku 1947 do roku 1962 byl profesorem duchovního semináře v Białymstoku.

Klíčovým bodem v jeho životě, další práci a chápání tajemství Božího milosrdenství pro něj bylo setkání se sestrou Faustynou.

Od té doby začíná téma Božího milosrdenství dominovat v jeho práci a pronikat všechny jeho pastorační práce. Fascinovaný tajemstvím Božího milosrdenství začal P. Sopočko šířit nové formy úcty k Božímu milosrdenství se vši pro něj charakteristickou energií a osobním nasazením. Nezastavily ho překážky a problémy, které mu na začátku kladly církevní insti-

tuce. Přijímal je jako obyčejnou zkoušku s přesvědčením, že jde opravdu o dílo Boží, a ne lidské.

Postupně v něm dozrávalo přesvědčení, že Boží přání sdělená sestře Faustyně se týkají jeho jako toho, kdo je má realizovat.

Zkusme se na P. Michala Sopočka podívat očima sestry Faustyny na základě jejího svědectví, které můžeme najít v „Deníčku“ a v dopisech, které psala svému duchovnímu vůdci P. Michalu Sopočkově.

Několik měsíců před smrtí píše sv. Faustyna o společném úkolu, který má plnit spolu s P. Michalem Sopočkem: „Dnes jsem viděla dva sloupky upevněné v zemi, velmi velké, jeden jsem upevnila já a druhý jistá osoba, s. M., s nesmírným úsilím, vyčerpáním a námahou; a když jsem ten sloup postavila, sama sobě jsem se divila, kde jsem vzala tolik síly. A poznala jsem, že jsem to nevykonala vlastní silou, ale mocí shůry. Ty dva sloupky byly blízko sebe na vzdálenost toho obrazu a uviděla jsem ten obraz zavěšený na těch dvou sloupech, velmi vysoko. V jednom okamžiku na těch dvou sloupech stanula veliká svatyně, uvnitř i navenek. Viděla jsem ruku, která tu svatyni dokončovala, ale osobu jsem neviděla. Okolo i ve svatyni bylo veliké množství lidí a na všechny splývaly prameny vycházející z nejslitovnějšího Ježíšova Srdce.“ (Den. 1689)

Stavba této svatyně chvály Božího milosrdenství začala povoláním sestry Faustyny a její pozitivní odpovědí na tuto Boží výzvu.

V roce 1938 sv. Faustyna ve svém „Deníčku“ napsala: „Dnes jsem uslyšela slova: V době Starého Zákona jsem posílal svému lidu proroky s výstrahami. Dnes posílám celému lidstvu tebe se svým milosrdenstvím. Nechci zraněné lidstvo trestat, nýbrž toužím je vyléčit přivinutím na své milosrdné Srdce. Trestám jen tehdy, když mě k tomu sami nutí, má ruka se nerada chápe meče spravedlnosti; přede dnem spravedlnosti posílám den milosrdenství. Odpověděla jsem: Ó můj Ježíši, ty sám hovoř k duším, vždyť má slova nic neznamení.“ (Den. 1588)

Sestra Faustyna se tomuto úkolu brání a vysvětluje Ježíši, že je to nad její

síly. Tehdy je ujištěna, že dostane pomoc od Boha a od lidí. Ježíš jí slíbí, že jí dá viditelnou pomoc na zemi a tou bude její zpovědník (srov. Den. 362) Dříve, než se osobně setkali, sestra Faustyna viděla P. Michala Sopočka ve své vizi nejednou ve Varšavě a pak v Krakově. K oběma vizím podává svědectví ve svém „Deníčku“. Píše: „Avšak Ježíšova dobrota je nekonečná, sliboval mi viditelnou pomoc na zemi a dostala jsem ji zanedlouho ve Vilně. Poznala jsem tu pomoc Boží v P. Sopočkovi. Dříve, než jsem přijela do Vilna, znala jsem ho z vnitřního vidění. Jednoho dne jsem ho viděla v naší kapli mezi oltářem a zpovědníci. Vtom jsem uslyšela v duši hlas: Hle viditelná pomoc pro tebe na zemi. On ti pomůže splnit na zemi mou vůli.“ (Den. 53)

Když Faustyna uslyšela tato Ježíšova slova, z jejího srdce vytryskla veliká vděčnost. Modlila se: „Ježíši, děkuji ti za tu velikou milost, za zpovědníka, jehož jsi mi sám ráčil vybrat a kterého jsi mi dal poznat ve vidění, ještě než jsem ho znala. Ježíši,

děkuji Ti za tu velikou milost.“ (Den. 61)

S P. Michalem Sopočkem se Faustyna setkala poprvé v roce 1933, když po věčných slibech jela do Vilna. P. Michal Sopočko byl v tu dobu zpovědníkem Sester Božího milosrdenství. Toto první setkání sestra Faustyna popsala ve svém „Deníčku“: „Nadešel týden zpovědi a ke své radosti jsem uviděla toho kněze, kterého jsem znala už dříve, než jsem přijela do Vilna. Znala jsem ho z vidění. Tu jsem v duši uslyšela tato slova: Hle, můj věrný sluha, on ti pomůže zde na zemi splnit mou vůli. Když jsem tomuto knězi odhalila celou svou duši, Ježíš zaplavil mou duši celým mořem milostí.“ (Den. 263)

Pán Ježíš chtěl, aby sestra Faustyna řekla všechno právě P. Sopočkovi a aby mu odhalila celou svou duši, svůj vnitřní život, zjevení a poslání. P. Michal Sopočko byl velice opatrný, nedůvěřoval

všemu, zkoumal to, poslal sestru Faustynu za psychologem. Sestra Faustyna to chápala, protože napsala: „Zpovědník jednou musí duši zkoumat a zkoušet, musí ji cvičit, musí poznat, zda má co do činění se slámou nebo s železem nebo s čistým zlatem. Každá z těchto tří duší potřebuje jiná cvičení. Zpovědník si nutně musí o každé utvořit jasný úsudek, aby věděl, co ona může v jistých chvílích, okolnostech a případech uzdvihnout.“ (Den. 112) Přesvědčený o psychickém zdraví sestry Faustyny, o bohatém vnitřním životě, který vede, o sjednocení s Kristem a o pravosti zjevení, rozhodl se P. Michal Sopočko stát jejím duchovním vůdcem. Sestra Faustyna napsala: „Ještě jednu věc o svém duchovním vůdci řeknu. Je zvláštní, že je tak málo kněží, kteří dokáží vlít do duše moc a odvahu a sílu, že duše, aniž by byla

...Tu jsem v duši
uslyšela tato slova:
Hle, můj věrný sluha,
on ti pomůže zde
na zemi splnit
mou vůli...

unavena, jde stále kupředu. I slabá duše může pod takovým vedením hodně pro Boží chválu udělat.“ (Den. 937)

S postupem času, když P. Michal Sopočko získal jistotu, že poselství a poslání, která dostává sestra Faustyna, jsou opravdu z Boží vůle, věnuje tomuto dílu všechny své síly. Říká sestře Faustyně, aby psala všechno, co prožívá, a zvláště všechno to, co jí řekne Pán Ježíš. Rozhoduje se splnit vůli Pána Ježíše, kterou sdělil sestře Faustyně: namalování obrazu milosrdného Ježíše, šíření obrázků a Korunky k Božímu milosrdenství. Káže o Božím milosrdenství také v rozhlase. Píše články o Božím milosrdenství a snaží se, aby byl ustanoven svátek Božího milosrdenství. Snaží se také, aby vznikl nový řád podle přání Pána Ježíše.

V poselství o Božím milosrdenství P. Michal Sopočko viděl sílu větší než zlo, schopnou úplně proměnit člověka a svět pod podmínkou, že bude poznáno, přijato do srdce a bude mít svůj odraz v životě člověka. Proto také horlivě propaguje nové formy úcty mezi lidmi.

Pán Ježíš tak hluboce angažuje P. Sopočka v šíření úcty k Božímu milosrdenství, tak mu důvěřuje, že dává sestře Faustyně následující příkaz: „Máš-li nejasnosti v tom, co říkám, tak víš, koho se máš ptát, dávám mu světlo, aby mou záležitost posoudil, mé oko nad ním bdí. Dcero má, máš vůči němu být jako dítě, plná prostoty a upřímnosti, jeho názor klad nade všechny mé požadavky, on tě povede podle mé vůle; jestliže ti nedovolí splnit mé požadavky, buď klidná, nebudu tě za to soudit, ta věc zůstane mezi mnou a ním – ty máš poslouchat.“ (Den. 895)

(pokračování)

s. Małgorzata Smilgin ZSJM ■

(převzato z: „W służbie Miłosierdzia”)

KORUNKA

„...Tato modlitba je na usmíření mého hněvu ... nejprve se pomodlíš jednou **Otčenáš, Zdravas Maria a Věřím v Boha**, potom budeš na zrnkách Otčenáše říkat tato slova: **Věčný Otče, obětuji ti tělo a krev, duši i božství tvého nejmilejšího Syna a našeho Pána Ježíše Krista, na smír za hříchy naše i celého světa**; na zrnkách Zdravas budeš říkat tato slova: **Pro jeho bolestné utrpení buď milosrdný k nám i k celému světu**. Na závěr se pomodlíš třikrát: **Svatý Bože, Svatý Silný, Svatý Nesmrtelný, smiluj se nad námi a nad celým světem**.“

(Deníček 476)

**KONGREGACE SESTER
MATKY BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ,**
v níž žila a zemřela sv. sestra Faustyna

Tajemství Božího milosrdenství hlásáme svědectvím života v duchu důvěry v Boha a milosrdenství k bližním. Jdeme cestou milosrdenství (zvláště vůči děvčatům a ženám potřebujícím morální obnovu), slova (hlásání poselství milosrdenství, formace apoštolů Božího milosrdenství) a modlitby

NOVICIÁT

- ul. Siostry Faustyny 3
30-420 Kraków, Polsko

KOMUNITY V ČESKÉ REPUBLICE

- Štefánikova 952,
544 01 Dvůr Králové n/Labem
- K rotné 81/6, 128 00 Praha 2

BOŽÍ MILOSRDENSTVÍ: VELIKÉ

POSELSTVÍ ZE SVÁTKU
BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ
VE SLAVKOVICÍCH

Do Slavkovic přijelo přes 2000 věřících

V den svátku Božího milosrdenství, 19. dubna 2009, navštívilo kostel Božího milosrdenství ve Slavkovicích u Nového Města na Moravě přes 2000 poutníků z celé republiky a také ze Slovenska a Polska. Mši svatou v 15.00 hod. celebroidal pražský arcibiskup, kardinál Miloslav Vlk.

„Přicházím jako poutník. Poutník k Božímu milosrdenství. Už kdysi jsem si dal předsevzetí, že jednou budu putovat do Slavkovic k jedinému kostelu v republice zasvěcenému sv. Faustyně Kowalské a Božímu milosrdenství. Slavkovice je sice malá vesnička, ale tímto je slavná. Přišel jsem rád, abych dnes

tady s vámi slavil svátek Božího milosrdenství. Chci mít před očima ten zvláštní obraz Boha pro tuto dobu, Boha milosrdného. Protože pro dnešní svět je tento obraz nutně zapotřebí. Ne Bůh, který je především přísný soudce a hrozí hromy a blesky, ale Bůh, který je tak nesmírně milosrdný, že si to ani nedokážeme představit. Chtěl bych vás pozvat, abychom tento obraz Boha, který je nesmírně milosrdný a sklání se ke každému z nás, měli při slavení dnešního svátku na zřeteli,“ řekl v úvodu pan kardinál.

Tato jeho slova zdůrazňoval obraz milosrdného Ježíše, který byl umístěn vedle obětního stolu před kostelem a který pro kostel ve Slavkovicích posvětil svatý otec Benedikt XVI.

Ve svém kázání pan kardinál hned na začátku připomněl význam Velikonoc pro celé lidstvo a každého člověka zvlášť: „Je to znamení pro celý svět, pro každého z nás, že za hrobem po Velkém pátku je Bílá sobota, sobota zmrtvýchvstání. Tady už nehrozí, že smrtí a hrobem všechno končí. Člověk – každý člověk, každý z nás – má touhu, o které ve známé písni Jiřího Grossmana zpívá Naďa Urbánková: „Vždyť já chci jen žít, jak žít se má...“ Grossman měl leukémii a věděl, že zemře. Svou touhu žít vyzpíval. Tu touhu má každý z nás hluboko v srdci – „vždyť já chci jen žít“... Kristus na tuto touhu člověka odpovídá a přináší život, skrze smrt a zmrtvýchvstání.“

Dále se pan kardinál zamyslel nad zdrojem Božího milosrdenství, kterým je Kristovo umučení, a nad velikou, pro nás nepochopitelnou obětí, kterou Bůh podstoupil z lásky k člověku: „Proto se stal člověkem, aby dal to, co je pro člověka nejdražší – život. Aby náš život vzal na sebe

BOŽÍ GESTO PRO DNEŠNÍ DOBU



Modlitba Korunky před mší svatou

a v mukách ukázal: takhle miluje Bůh... Sklání se k nám a přijímá všechny naše hříchy a také všechny bolesti od začátku světa až do konce. To je nad lidské chápání. Já aspoň nejsem schopen tyto věci „až do dna“ pochopit. A teď si představte, že takovouto obrovskou lásku Kristus má, prokázal nám ji. A my se na to neohlížíme a hřešíme! To je něco nepředstavitelného! Musela to být obrovská bolest, když věděl, kolik lidí neuvěří, kolik lidí se bude stavět proti němu, proti Bohu, a kolik jich půjde do záhuby. To jsou věci, které absolutně přesahují naši možnost pochopit to, ale je to tak.

A když se v minulém století začala rozvíjet sekularizace společnosti, kdy tolik lidí – miliony – nevěří, odmítají tuto obrovskou, úžasnou lásku Boží, která se zjevila, tu Bůh udělal veliké gesto, které je pro nás asi stejně málo pochopitelné – že totiž zjevil své milosrdenství. O něm je tento dnešní svátek. Ježíš zje-

vuje milosrdenství na začátku doby, která odmítá Boha, uráží Boha! My lidé – kdybychom měli moc, tak to všechno srovnáme. Tak to prostě spočteme. Bůh se však místo toho sklání. A v minulém století, v roce 1931, tak učinil ve zjeveních sestře Faustyně Kowalské.“

Potom otec kardinál citoval mimo jiné i tato slova Pána Ježíše, která zapsala sestra Faustyna: „Dříve než přijdu jako spravedlivý soudce, otevírám nejprve dokořán dveře svého milosrdenství. Kdo nechce projít dveřmi milosrdenství, musí projít dveřmi mé spravedlnosti.“

„To je odhalené, otevřené srdce našeho Pána, Ježíše Krista,“ vysvětloval text z Deníčku sestry Faustyny. „Někdy ještě možná doznívá v našich srdcích a v našem chápání zbožnosti Bůh jako spravedlivý soudce, představa Boha trestajícího, jak se možná v době osvícenství a později ve zbožnosti rozvinula. Ježíš Kristus tady však odhaluje obraz svého milosrdenství. A přesto, že lidé tolik hřeší – kdo z nás může říct, že jsme bez hříchu – Ježíš se k nám sklání. A ten – a to je důležité, kdo se dovolává tohoto milosrdenství, kdo se k němu utíká, toho On nezamítne. Jestli ve své slabosti, ve své ubohosti a své bídě – a přiznejme si to – jestliže se utíkáme k tomuto Božímu milosrdenství, to je pro nás jediná záchrana. A tak jsem rád, že tady mohu stát spolu s vámi na pouti k tomuto Božímu milosrdenství a že mohu o tomto Božím nekonečném, nevyzpytatelném milosrdenství s vámi hovořit. Toto zjevení, Boží milosrdenství, je úžasná šance pro hříšný svět, jehož jsme součástí. Šance Božího milosrdenství. Takový je Bůh! Když jsme se dívali na kříž na Velký pátek, tak jsme to nějak tušili. A tady je najednou otevřené srdce Ježíše Krista,



Kardinál Vlk požehnal všem věřícím

otevřené Jeho milosrdenstvím. Byl bych rád, kdybychom z tohoto místa, od tohoto oltáře a chrámu odcházeli plní naděje. Ale pozor – Boží milosrdenství neznamená: já mohu hřešit, ono je to jedno, Pán Bůh je milosrdný, tak ono se to nějak spraví... Takhle to není. Jedině když se snažíme, chceme a síly nám nestačí, neboť jsme slabí, a chce-

me, toužíme, obrátíme se k Ježíšovu milosrdenství, pak ho dojdeme.“

Nakonec otec kardinál vyslovil své přání: „Ze všech řečí, co tu vedu, bych byl rád, kdyby zůstalo jedno. Jedna skutečnost, která by nás neopustila do konce života: Bůh, Ježíš, je nesmírně milosrdný a se svým milosrdenstvím sleduje mé kroky a mou dobrou vůli a já se mohu dovolávat jeho slov, jeho slibů a jeho milosrdenství. Takže v bídě tohoto světa i v té naší bídě pamatujte na toto Boží milosrdenství – a tady u vás máte Boží milosrdenství jakoby vtělené v tomto chrámu.“

Na závěr poděkoval otec kardinál všem přítomným a pak prozradil: „Až budu v důchodu, tak se znovu vypravím jako poutník k Božímu milosrdenství...“

P. Wojciech Zubkiewicz SAC ■

DÍKUVZDÁNÍ OTCE KARDINÁLA PO PŘIJÍMÁNÍ

„Ježíši Kriste, v této Eucharistii je skryté Tvé nekonečné milosrdenství a láska. Není to pouze slovo, že Tvé milosrdenství se k nám sklání, ale Ty nás svým milosrdenstvím ve své Eucharistii objímáš, když Tě přijímáme. Objímáš celou naši bytost, zcela přijímáš naši ubohost a dostává se nám Tvého milosrdenství. Radujeme se, Pane, že to vše nejsou jen slova, ale radujeme se z Tvého velikého činu, Tvého milosrdenství, skrytého v Eucharistii, ve které se nám vydáváš. Díky, Pane, díky.“



Kostel Božího milosrdenství ve Slavkovicích PRAKTICKÉ INFORMACE

Poutě třetí sobotu v měsíci v roce 2009 (uvádíme od června):

20. 6., 18. 7., 15. 8., 19. 9., 17. 10., 21. 11., 19. 12. (mše svatá v 17.00 hod.)

Informace o poutích: 566 502 853, info@slavkovice.cz

Bohoslužby: Pátek: 15.00–16.00 Hodina milosrdenství, 16.00 mše svatá;
Sobota: 17.00 mše svatá; Neděle: 10.30 mše svatá

Křížová cesta: po celý rok (kromě doby velikonoční) v pátek od 15.00 hod.

Cesta světla: v době velikonoční, neděle od 16.00 hod.

SVATÁ ZPOVĚĎ – po celý rok v sobotu a neděli od 15.00–17.00 hod.

Knihy milosrdenství: své prosby můžete poslat na adresu:

Otcové pallotini, 592 32 Jány 71, tel. 566 502 852, kniha@slavkovice.cz

Nahlašování skupin: 566 502 854, pout@slavkovice.cz

Kontakt: Otcové pallotini, 592 32 Jány 71

www.slavkovice.cz

„BUDETE MÝMI SVĚDKY...“

ROZHOVOR S KARDINÁLEM J. BERANEM Z ROKU 1965

3. část

Byla odposlouchávací zařízení nalezena přímo v Dolním Smokovci?

Ano, byla tam nalezena. Byli jsme upozorněni, že přišel jeden, co se představil jako policista a topič ho ve sklepě viděl, jak tam něco montoval. A tak jsme věděli, že v té místnosti je nějaký ten odposlech namontován, ale nevěděli jsme kde. Schůzi jsem začal úvodním slovem a výslovně jsem byl upozorněn na to, že jsme odposlouchávání, ale ty věci, které projednáváme, jsou úřední. A najednou jsem se podíval k oknu, kde bylo tepelné těleso, a já tam viděl ten odposlech. Tak jsem tam šel a hodně nahlas řekl: „Tady jsme našli těleso.“ Aby to slyšeli, protože jsme věděli, že to poslouchají. Přerušili jsme to a šli do jiné místnosti, kde jsme pokračovali. Pan biskup Vojtača to hned udal na četnické stanici a ti, kteří přišli, to vyšetřovali. Pak nám řekli: „Četníci měli velkou radost, že se to těm tajným nepovedlo.“ Oni totiž četníci – uniformovaná policie – měli proti těm tajným, zejména na Slovensku, takový odpor. Tak měli velkou radost, že jsme na to přišli. Já jsem to potom oznámil ministru Snostkovi, že protestuji proti tomu, že to tam bylo namontováno a odposloucháváno. A dostal jsem odpověď: „To jsme neudělali my, to udělala nunciatura. Nunciatura vás tam chtěla poslouchat.“ Tak já jsem jim zase odepsal: „Pánové, my nunciaturě vždycky zasíláme doslovný protokol, a ta tedy věděla, že protokol opět dostane.“

Vaše Eminence, po překažené slavnosti Božího Těla v r. 1949 jste byl už prakticky internován v arcibiskupském paláci?

Byli tam hned, jak jsem se vrátil. Náš vrátný a správce byli odstraněni a na jejich místech už byli jejich lidé.

Rád bych se vás zeptal, jak to proběhlo, bylo to nějak výrazně nešetné?

Ne, bylo to takové oficiální. Dost klidné. Nic ostrého to nebylo.

A mohl jste přijmout nějakou návštěvu, mohl jste někoho vidět? Dostával jste poštu, nebo byla kontrolována?

Pošta byla kontrolována. Jinak ke mně nemohl nikdo, jen ten jejich zástupce, který tam byl místo mého správce, a ten vrátný, co tam byl také ubytován. To byli jejich lidé. Všechny personál z kuchyně byl odstraněn, takže oběd a večeři mi přinášeli ti jejich lidé. Zpočátku mi to přinesl vždy někdo z kuchyně a potom jen ti správcové. Ti tam byli vždycky dva.

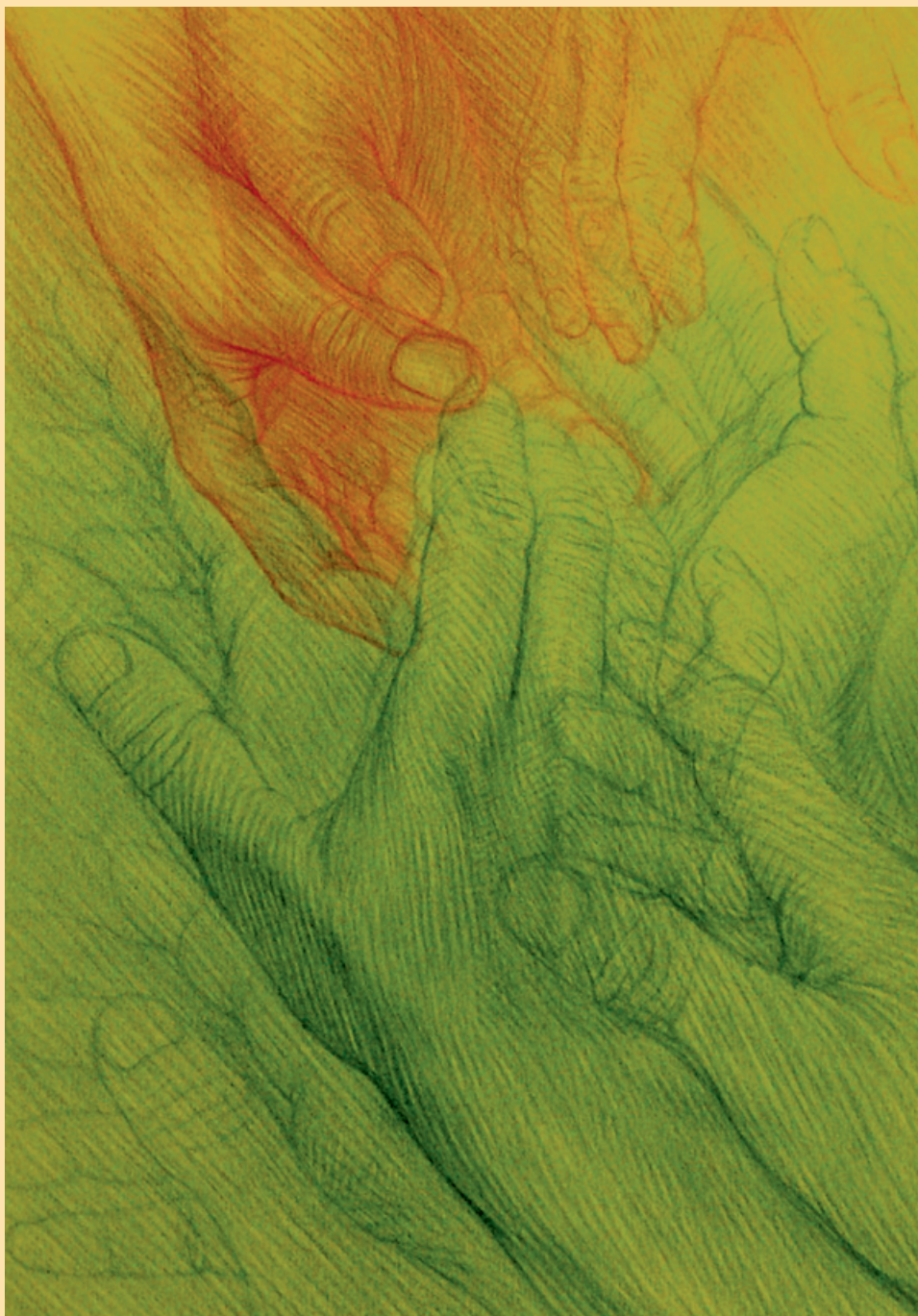
A jak vás oslovovali, když s vámi mluvili?

Vždycky arcibiskupe, jenom arcibiskupe. Tady ještě arcibiskupe, ale potom později vždy jen doktor Beran. Potom už mě nepovažovali za arcibiskupa. Také později na ministerstvu jen doktor Beran. I když jsem byl, jak říkali, amnestován, tak mi z ministerstva řekli: „Vy zůstáváte arcibiskupem, ale musíte bydlet mimo arcidiecézi a nevměšovat se do záležitostí arcibiskupství.“

A měl jste také někdy dojem, že by proti vám připravili soud?

To bylo zrovna v době, kdy byla odsouzena Milada Horáková k smrti. Oni všichni čekali, že bude žádat o milost. Sice ji odsoudili k smrti, aby zastrašili ty ostatní, ale beze všeho by ji omilostnili, ale ona o milost nežádala. Počínala si velmi hrdě, srdnatě a statečně. Takže to působilo, tedy nejen





u nás, ale i na západě, veliké pohoršení, že ji odsoudili. Nedlouho potom ten prokurátor, nebo ten co ty procesy připravoval, přišel ke Gottwaldovi a řekl: „Tak teď začne proces proti Beranovi.“ A Gottwald řekl: „Dejte pokoj, vždyť jsme měli takovou ostudu s tím procesem, a to bychom měli ještě větší ostudu.“ Tak to zachránil vlastně Gottwald. Aspoň tak jsem to slyšel.

A jak jste se to dozvěděl?

Houkal to někde slyšel.

Jak se ta internace vyvíjela dál?

Byl jsem úplně izolován. Nikdo nesměl ani přisluhovat při mši svaté v kapliče. Musel jsem si tedy připravit všechno sám. To bylo v Praze, kde jsem byl tedy bez ministranta. Personál, který tam byl, ten byl tedy odstraněn, jak jsem říkal. Dali tam své lidi, i do kuchyně. Jídla tam byla velice chutná. Myslím, že ta kuchařka, co ji tam dali, byla z Luhačovic. Nepociťoval jsem tedy nějaké ty těžkosti jako krutosti, ale byl jsem úplně izolován. Nemohl se mnou mluvit ani pan generální vikář. Posílal mi akta k vyřizování prostřednictvím těch hlídačů, co tam hlídali. Byli tam tedy vždycky dva i na noc. Jeden spal v ložnici, tam nebyla koupelna, a druhý v přijímacím pokoji. Během noci mě oba dva hlídali.

Tak to bylo úplně jako vězení.

No oni měli velký strach. Zejména jeden byl takový hodně vyděšený. Jednou v noci jsem se najednou probudil a vidím, že si otevřel a baterkou si posvítí, jestli tam jsem. Jestli ležím, nebo jsem tam jen tak. Jednou, to bylo také v noci, najednou taková rána, hrozně velká rána. Probudil jsem se, on rychle přiběhl – co je? Tady někdo byl! Já na to, co je? Vždyť tady ležím. Tak běžel nahoru, tam byl takový velký sál. Tam to všechno prohlížel, běhal. Tady někdo byl! Tady někdo byl! Potom druhý den jsem zjistil, co se stalo. V pracovně spadla anténa na okno a rozbila ho. A ta rána, tak velká, to působilo hrubě.

Tak jsem jim to potom vysvětlil, ale on si dal těžko vymluvit, že tam někdo byl.

Vaše Eminence, rád bych se vás zeptal, jak došlo k tomu vašemu násilnému odvezení z Prahy, to proběhlo šetrným, nebo hrubým způsobem?

Šetrným. Oni se vždycky chovali velice nenásilně. Ten den, kdy mě převázeli do Roželova, přišli ve čtyři hodiny. Já jsem zrovna chtěl jít, jak jsem chodil, na zahrádku, co je v paláci, a oni řekli: „Dneska už ne. V šest hodin vás potom odsud odvezou.“ To přišel také nějaký doktor, který to všechno organizoval, a ten se mnou mluvil velice laskavě a jaksi mě upozornil, že teď budu v Roželově internován. Ale mluvil se mnou také velice laskavě. Já jsem mu řekl: „No, ale podívejte se, to je také nespravedlivé, takové jednání.“ A on řekl: „Co můžete čekat jiného?“ Tak to mi udělalo radost.

A jak to probíhalo v Roželově?

Když mě odvedli do Roželova, tak tam to bylo také dost slušné. Tedy jak říkám, byl jsem izolován, s nikým jsem nemohl mluvit. A v Roželově jsme byli jenom asi tři neděle. Oni čekali, až se trochu zešerí, aby nepůsobilo rozruch, že je vidět, že vyjždí. Moc jsem si toho s sebou vzít nemohl. Všechno se naložilo jen do jednoho auta. Tam jsme jezdili trochu oklikami, než jsme dojeli do Roželova. Ale jinak to bylo tím směrem. Ovšem potom, když mě z Roželova převázeli k Liberci, tak to jsme napřed jeli směrem jako k Chebu, tam hodně na sever, pak jsme se zase obrátili a točili se tam někde po vedlejších silnicích, přes Plzeň do Prahy. Takže ta cesta trvala. To jsme přijeli ke čtvrté hodině ráno. Po desáté jsme vyjeli. A to bylo zřejmé, že oni počítali s tím, že by je někdo mohl pozorovat. Tak aby je ztratili, tak pořád ten směr obraceli. (Pokračování)

Zdroj www.radiovaticana.cz, zpracoval R. Pecha, redakčně upraveno

BOŽÍ MILOSRDENSTVÍ VE SLOVENSKÉM RÁJI

POUTNÍ KOSTEL
A PASTORAČNÍ CENTRUM
BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ
VE SPIŠSKÉ NOVÉ VSI

ZAČÁTKY

Všechno začalo radostí ze znovu získané svobody po téměř čtyřiceti letech totalitního režimu, který nedovolil stavět kostely, přestože se rozrůstala města a lidé se museli tlačit v malých kostelích. Protože zároveň chyběli kněží, spišský biskup František Tondra se obrátil s prosbou o pomoc do Polska, odkud přišli pallotini.

Z jejich podnětu začala 31. října 1996 stavba kostela Božího milosrdenství. Následovalo dlouhé náročné období prací a řešení mnoha technických a finančních problémů ukončené požehnáním – tehdy ještě neukončené stavby – otcem biskupem, aby se tam mohly sloužit mše svaté. Druhá etapa dokončovacích prací pokračovala do jara tohoto roku. Kostel byl připraven k posvěcení.

HLE, BOŽÍ STÁNEK MEZI LIDMI

„Navrhnout sakrální stavbu je pokaždé velikou výzvou pro architekty,“ říká Ladislav Mirt, jeden ze tří architektů (Mirt, Kohan, Musil). „Stejně jako člověk, který není jen tělesnou, ale také duchovní bytostí, tak i kostel nesmí být jen užitkovou halou, ale také duchovním symbolem. Místem setkání člověka s jeho Stvořitelem na té nejhlubší, osobní úrovni. Proto by také měl být kostel z hlediska formy něčím mezi



Interiér kostela
a detail kříže

stavbou a sochou. Námět dvojvěží byl malou reminiscencí na katedrálu ve Spišské Kapitule. Z těchto dvou pilířů se odvíjí půdorys kostela ve tvaru vějíře jako symbol otevřené náruče Božího milosrdenství ke všemu tvorstvu. Kříž, obětní stůl a některé další prvky liturgického vybavení kostela jsou ze skla v kombinaci s ušlechtilým kovem a jsou výrazem tajemství víry v nepochopitelné Boží mystérium.“

SYMBOLIKA SKLA

Sklo je materiál, který pochází ze země a zároveň dokáže pracovat se světlem – přijímat je a předávat dál, odrážet do prostoru, usměrňovat světlo a koncentrovat ho do jednoho bodu. Nejlépe znázorňuje vztah hmoty a ducha, vztah země a nebe, vztah člověka a jeho Stvořitele. Vyjadřuje vnitřní život člověka, jeho duchovní zážitky.



Centrum Božího milosrdenství

DOMINANTNÍ PRVEK KOSTELA

Hlavním motivem kostela je kříž jako základní symbol křesťanství. Podle autorů je zelený kříž ze skládaného skla a nerez nejvyšším skleněným křížem na světě umístěným uvnitř kostela. Je vysoký 5,6 metrů s rozpětím 3,6 metrů. Pod ním je umístěn svatostánek, vytvořený ze zlatého onyxu a mosaze. Na stěně, nalevo od kříže, se nachází obraz milosrdného Ježíše v životní velikosti. V přední části presbyteria se nachází zelený obětní stůl ze skládaného skla a nerez. Vlevo od něj stojí ambon ze skla, nerez a onyxu. Celková kapacita kostela je 1 580 lidí.

EXPOZICE PAPEŽSKÝCH DARŮ

Součástí kostela je stálá výstava darů předchozího papeže, Jana Pavla II. Papež je dostal od různých dárců a z různých kon-

tinentů. Jistá část darů byla z Vatikánu předána pallotinům pro tento kostel v roce 25. výročí papežova pontifikátu. Jsou to umělecké díla, ruční práce, obrazy, liturgické předměty. Mezi nimi jsou také předměty – symboly, nad kterými je třeba se zastavit a zamyslet. Patří k nim kříž z trosk WTC, který po atentátu 11. září předali papežovi hasiči z New Yorku. Výstava darů je rozdělena na dvě části: jedna je umístěna v kostele, druhá v domě, který vznikl vedle kostela jako pastorační centrum Božího milosrdenství.



Kříž z WTC

ADMINISTRACE SLOVENSKÉHO „APOŠTOLA“

Pastorační centrum u kostela Božího milosrdenství je také místem, kde sídlí administrace slovenské verze „Apoštola Božího milosrdenství“.

Slovenský „Apoštol“ se vydává už od roku 1996, v současné době v nákladu 33 000 ks. Součástí slovenské verze „Apoštola“ je také příloha pro děti. „Apoštol“ má také velký podíl na stavbě kostela a pastoračního centra Božího milosrdenství, na kterou přispívají jeho čtenáři.

Monika Hodnická ■
P. Wojciech Zubkowicz SAC





KNIHA MILOSRDENSTVÍ

KRUH VZÁJEMNÉ MODLITBY ZA BOŽÍ MILOSRDENSTVÍ

Drazí přátelé,
v tomto roce na svátek Božího milosrdenství jsme začali nový projekt, který jsme nazvali „Kniha milosrdenství“. Je to projekt, který vznikl z iniciativy čtenářů „Apoštola“ a do kterého se mohou zapojit všichni, kdo cítí potřebu modlit se za Boží milosrdenství pro ostatní a pro sebe.

Prvními adresáty projektu jste byli Vy – čtenáři „Apoštola“. Do každého čísla jsme vložili leták s přihláškou. Ve chvíli, kdy tento text píšete, se do projektu zapojilo už kolem 200 lidí. Mnozí ale také volají nebo píšou různé dotazy.

Myslím si, že bude dobré uvést zde několik vysvětlení:

■ Všichni, kdo se chtějí přihlásit k projektu, se zavazují, že se budou každý den modlit Korunku k Božímu milosrdenství. Je ale dobré myslet na to, že není třeba se Korunku modlit **nutně** v Hodině milosrdenství (od 15.00 do 16.00 hod.), je možné se ji pomodlit **kdykoliv během dne**.

■ **Akt odevzdání pošleme** s potvrzením, že jste zapsáni do Knihy milosrdenství, a s křížkem, proto není potřeba ho vyhledávat.

■ Každý, kdo je zapsán do Knihy milosrdenství, se snaží v **Hodině milosrdenství aspoň na chvíli zamyslet nad utrpením Pána Ježíše**. Pokud je na to čas, může to

být křížová cesta, pokud není tolik času, může to být chvíle modlitby před Nejsvětější Svátostí, a pokud opravdu spěcháte, jste v práci atd., věnujte Pánu aspoň jednu, dvě myšlenky tam, kde jste.

■ **Není možné se do projektu přihlásit pomocí emailu nebo telefonicky.** Potřebujeme váš podpis kvůli zákonu o ochraně osobních údajů. Pokud je vás víc, každý vyplní přihlášku zvlášť (poslat je potom můžete v jedné obálce). Letáky s přihláškou vám pošleme podle vašeho přání.

Zároveň bych rád vysvětlil všem, kdo už přihlášky poslali, že všechny postupně zpracováváme a čekáme, až budou hotové křížky. Jakmile je budeme mít, pošleme každému potvrzení a křížek (chceme to poslat v jedné zásilce, abychom ušetřili na poštovním). Předpokládáme, že křížky budeme mít kolem 15. června 2009.

V dalších číslech „Apoštola“ vás budeme nadále informovat o vývoji „Knihy milosrdenství“. Doufáme, že tyto stránky o „Knihu milosrdenství“ budeme tvořit společně, a proto uvítáme vaše svědectví, fotky a informace o vás nebo o společenstvích, která jsou zapojena do projektu. Každý pátek v 16.00 hod. na vás pamatujeme v kostele Božího milosrdenství a sv. sestry Faustyny ve Slavkovicích.

S požehnáním
P. Wojciech Zubkiewicz SAC

Pěší pouť k Božímu milosrdenství

pro ty, kteří potřebují Boží milosrdenství

Srdečně zveme na pěší pouť. Putujeme, neboť jsme si vědomi, že my, naše rodiny, farnosti, prostředí, diecéze, Česká republika, celá Evropa potřebují Boží milosrdenství. Byl si toho vědom papež Jan Pavel II., a proto v roce 2002 v Krakově-Lagiewnikach světil Božímu milosrdenství celý svět. Chceme naši modlitbu spojit s námahou pěšího putování; chceme být týden spolu a sobě navzájem hlásat milosrdného Ježíše.



Potřebuješ milosrdenství? Vidíš ve svém prostředí lidi, pro které jsi schopný/a dovolávat se Boží lásky? Pojď s námi!

Odkud a kam? Z Fulneku do Slavkovic.

Kdy? 25. 7. – 31. 7. 2009

Jak daleko? 186 km, nejdelší úsek je 32 km dlouhý (1. den), ale také dny po 22 km.

Kudy? Jdeme přes Oderské vrchy, pak ve vojenském prostoru Libavá navštívíme kostel ve Staré Vodě (je to 26. 7. – přesně ten den tam je pouť ke svaté Anně). Dalšího dne se stavíme na Svatém Kopečku – poutní basilika Navštívení Panny Marie. Odtamtud půjdeme přes Hanou směrem na západ až na Vysočinu. Tam v jižní části Žďárských vrchů jsou Slavkovice – první kostel v České republice zasvěcený Božímu milosrdenství.

Kdo zve? Otcové pallotini: o. Artur Cierlicki SAC a o. Tomáš Kazaňski SAC
Kontakt: kazanskisac@gmail.com tel: +420 566 502 857
Podrobnosti na webové stránce www.pout.cz



Malíř **Tomáš Krampl** – autor kreseb a obrazů provázející toto číslo – se narodil 7. 5. 1978 v Praze. V letech 1993–1997 absolvoval výtvarnou školu Václava Hollara, obor propagační výtvarnictví, a v letech 1998–2004 Akademii výtvarných umění, obor kresba a grafika pod vedením J. Svobodové a J. Petrboha.

V roce 2004 získal cenu Josefa Hlávky za diplomovou práci na AVU a v roce 2006 cenu nejvyšší kvality – Short list, Mezinárodní Biennale kresby. Zúčastnil se 10 společných výstav a uspořádal 5 samostatných výstav v Praze. Lidé, věci, krajina, skutečnosti, které dobře zná a ke kterým má silný citový vztah, jsou námětem obrazů, jež jsou charakteristické svou zvláštní poezií, imaginací a hudbností. Žije a pracuje v Praze.

Kontakt: tomikrampl@seznam.cz

Zveme vás na nové internetové stránky kostela Božího milosrdenství ve Slavkovicích

www.slavkovice.cz



DENÍČEK

Faustyna Kowalská

Deník s. Faustyny, kam během posledních čtyř let svého života zapisovala na žádost Pána Ježíše „setkání“ vlastní duše s Bohem.

Váz., 671 str., 399 Kč

FAUSTYNA NEOBYČEJNĚ OBYČEJNÁ

Jolanta Sasiadeková

Sestra Faustyna Kowalská byla ženou, která se cítila skutečně šťastná. Mnozí lidé z jejího okolí jí pohrdali kvůli nedostatku vzdělání, ona však děkovala Ježíši za to, že si ji vyvolil pro tak velké poslání, jakým je šíření úcty k Božímu milosrdenství. Její silou a štěstím byla láska, po níž každý člověk tolik touží.

Jolanta Sasiadeková napsala psychologicky zpracovaný příběh, který přináší nečekané zvraty a mnohá překvapení. Střídáním textů ze života svěřence s příběhem dnešních vysokoškolaček Evelíny a Katky poukazuje na význam hodnot, jakými jsou rodina a milosrdná Boží láska.

Váz., 175 str., 219 Kč

Tyto knihy si můžete objednat na adrese:

Karmelitánské nakladatelství s. r. o., Kostelní Vydří č. 58, Dačice 380 01, tel.: 384 420 295, fax: 384 420 295, e-mail: zasilky@kna.cz, www.ikarmel.cz

Nabízíme Vám **ZDARMA** možnost poslání obrázků milosrdného Ježíše (velké: 14×29,3 cm. Balení po 5–7ks.; malé: 7,5×15,5 cm. Balení 50 ks.) Při objednávání sdělte, prosíme, **svoji přesnou adresu**, počet balení a druh obrázků (velké nebo malé).

OBRÁZKY NEJSOU URČENÉ K PRODEJI, ALE K ROZDÁVÁNÍ ZDARMA!

Obrázky si můžete objednat: Společnost katolického apoštolátu
Jámy 71, 592 32 Jámy, tel. 566 502 850,
774 521 531, e-mail: objednavky@apostol.cz

Váš případný dobrovolný příspěvek pomůže získat prostředky na další vydávání časopisu.



JAK OBJEDNAT „APOŠTOLA“?

Stačí nahlásit adresu, zaplatit dobrovolný příspěvek na náš účet a budete dostávat tento časopis po celý rok. Konkrétní cena není určena. **Bůh vám zaplatí za každý příspěvek!**

„Apoštol“ může být také dobrým dárkem pro vaše blízké. Sdělte nám jejich adresu a my jim pošleme „Apoštola Božího milosrdenství“.

Společnost katolického apoštolátu

Jámy 71, 592 32 Jámy

Číslo účtu: **35 – 6219210237/0100**

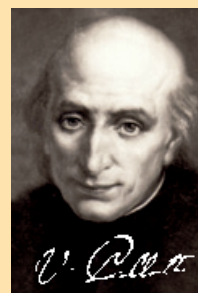
„Apoštola Božího milosrdenství“ si můžete objednat také telefonicky nebo e-mailem.

Tel.: 566 502 850, fax: 566 502 851, mobil: 774 521 531, e-mail: objednavky@apostol.cz

Na stránce: www.apostol.cz najdete objednávací formulář!

Poslali jste dar na Apoštola Božího milosrdenství převodem z účtu a časopis nepřišel na vaši adresu?

Vážení čtenáři, jelikož došlo k nedorozumění s bankou a my nejsme od ní schopni získat adresy těch, kteří na vydávání Apoštola přispějí převodem z účtu, prosíme vás, sdělte nám vaši adresu a číslo účtu, ze kterého jste dar zaslali. Bez toho nejsme schopni zajistit pravidelné zasílání časopisu na vaši adresu. Děkujeme za pochopení.



SPOLEČNOST KATOLICKÉHO APOŠTOLÁTU

OTCOVÉ PALLOTINI

Jsme společenstvím kněží a bratří.

Název „pallotini“ pochází od našeho zakladatele sv. Vincence Pallottiho (1795–1850).



■ 9. ledna 1835 při mši svaté Pallotti dostal od Pána Boha vnuknutí, aby založil sjednocení katolického apoštolátu. Toto společenství mělo sdružovat všechny, laiky i duchovní, lidi různých stavů i profesních oborů, kteří by společně hlásali evangelium.

■ Dnes pracujeme v 41 zemích světa, působíme ve farnostech a na poutních místech, provozujeme své školy, nemocnice, hospice, věnujeme se dětem, mládeži, starším lidem, osamělým matkám, narkomanům, pracujeme v armádě a ve věznicích, hlásáme evangelium na misiích, máme své tiskárny, vydáváme knihy a časopisy, máme rádi všechno, co pomáhá hlásat Ježíšovo evangelium.

■ Pokud chcete získat více informací, napište nebo zavolejte:

Otcové pallotini, tel. 731 604 365 (Páter Pavel), mojepovolani@pallotini.cz

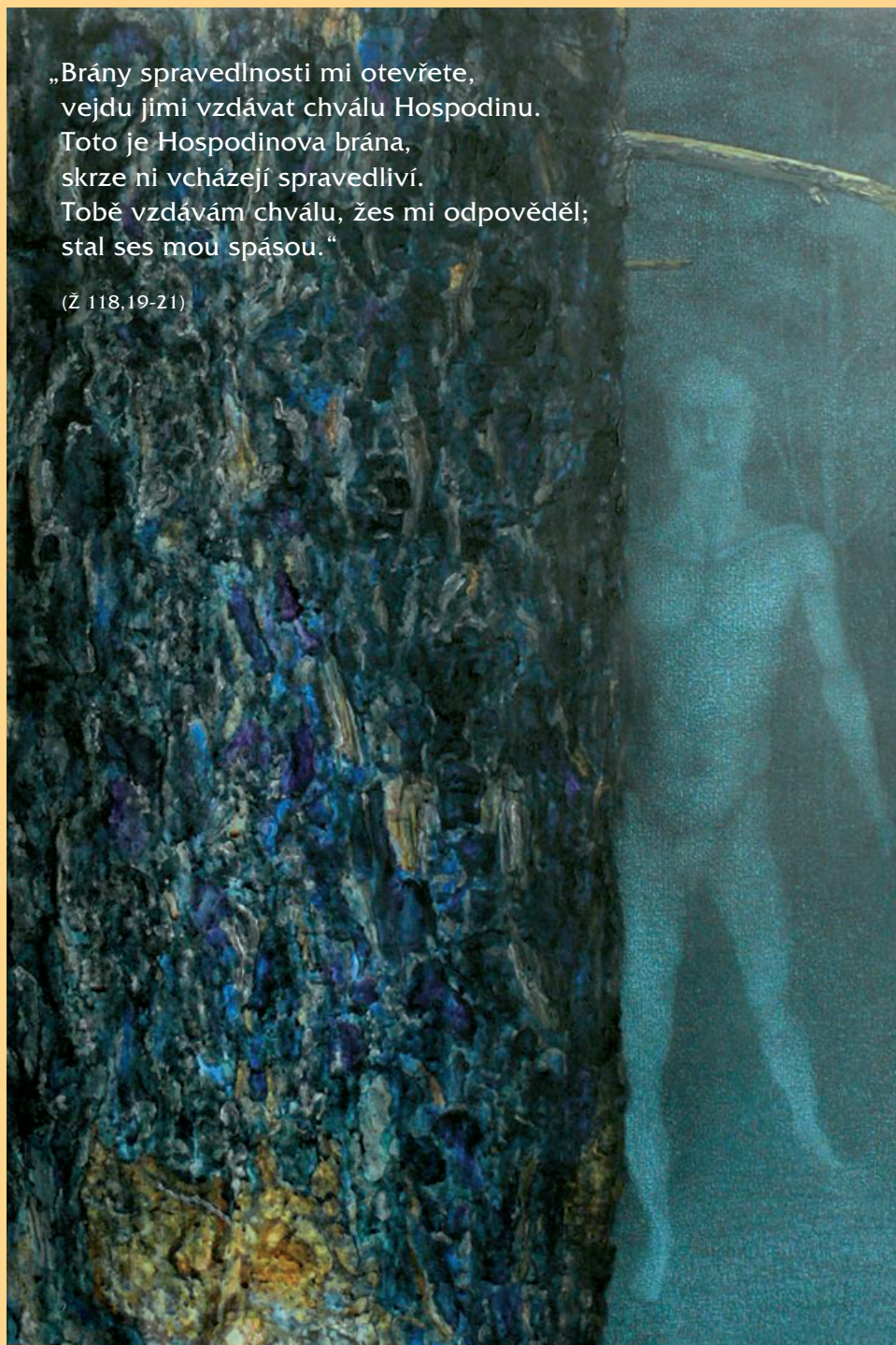
Komunita ve Fulneku: Kostelní 111, 742 45 Fulnek, tel. 556 740 122

Komunita v Jámách: Jámy 71, 592 32 Jámy, tel. 566 502 850

Vaše úvahy, postřehy nebo návrhy ohledně časopisu a svědectví o působení Božího milosrdenství ve vašem životě posílejte poštou na adresu redakce nebo e-mailem na adresu: redakce@apostol.cz.

„Brány spravedlnosti mi otevřete,
vejdu jimi vzdávat chválu Hospodinu.
Toto je Hospodinova brána,
skrze ni vcházejí spravedliví.
Tobě vzdávám chválu, žes mi odpověděl;
stal ses mou spásou.“

(Ž 118,19-21)



TOMÁŠ KRAMPL • „ČLOVĚK A STROM“ • 2003